

Bruxelles, 18 februarie 2022
(OR. fr, en)

6292/22

**Dosar interinstituțional:
2021/0104(COD)**

**DRS 8
EF 50
ECOFIN 128
SUSTDEV 37
CODEC 163
IA 13
COMPET 95**

NOTĂ

Sursă:	Comitetul Reprezentanților Permanenți (partea I)
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. ant.:	5864/22
Nr. doc. Csie:	8132/21
Subiect:	Directivă de modificare a Directivei 2013/34/UE, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Regulamentului (UE) nr. 537/2014 în ceea ce privește raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea <i>Abordare generală</i>

I. Introducere

La 21 aprilie 2021, Comisia Europeană și-a prezentat propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2013/34/UE, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Regulamentului (UE) nr. 537/2014 în ceea ce privește raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea ¹. Temeiul juridic al propunerii îl reprezintă articolele 50 și 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

¹ Doc. 8132/21 + COR 1 + ADD 1 COR 1 + ADD 2 COR 1 + ADD 3 COR 1.

Propunerea vizează eliminarea lacunelor din normele existente privind informațiile nefinanciare. Raportarea privind durabilitatea ar putea atrage investiții și finanțări suplimentare cu scopul de a facilita tranziția către o economie durabilă, astfel cum este prevăzut de Pactul verde. Întreprinderile trebuie, astfel, să furnizeze informații mai bune cu privire la riscurile legate de durabilitate la care sunt expuse și la impactul pe care ele îl au asupra oamenilor și a mediului.

Principalele noutăți ale propunerii sunt următoarele:

- extinderea domeniului de aplicare al cerințelor de raportare pentru a include și alte întreprinderi, printre care toate întreprinderile mari și toate întreprinderile cotate pe piețele reglementate (cu excepția microîntreprinderilor cotate la bursă);
- introducerea cerinței de asigurare a informațiilor privind durabilitatea;
- precizarea mai în detaliu a informațiilor pe care întreprinderile trebuie să le raporteze și introducerea cerinței ca acestea să raporteze în conformitate cu standardele obligatorii ale UE de raportare privind durabilitatea;
- asigurarea faptului că toate informațiile sunt raportate într-o secțiune specială din rapoartele de gestiune ale întreprinderilor.

II. Situația actuală

Discuțiile din cadrul Consiliului au început la 7 iunie 2021 în timpul președinției portugheze și, datorită unei atitudini constructive a tuturor delegațiilor, Grupul de lucru pentru dreptul societăților comerciale a reușit să înregistreze progrese semnificative.

La 8 decembrie 2021, grupul de lucru a examinat un prim text de compromis (documentul 14268/21) prezentat de președinția slovenă. La 13 și 20 ianuarie 2022, grupul de lucru a dat curs observațiilor și intervențiilor delegațiilor și și-a continuat discuțiile pe baza unui text de compromis adaptat. La 28 ianuarie 2022, președinția a prezentat un text de compromis revizuit ². În cursul reuniunilor sale din 3 și 9 februarie 2022, grupul de lucru a examinat acest text de compromis revizuit. La 16 februarie 2022, Coreperul și-a exprimat sprijinul pentru textul de compromis ³ prezentat de președinție, acesta fiind aprobat în forma respectivă cu o adăugire, propusă de o delegație și sprijinită de mai multe alte delegații, la articolul 29b alineatul (2b), sub forma unei teze menite să prevadă o perioadă de tranziție în cursul căreia IMM-urilor li s-ar acorda flexibilitate în ceea ce privește furnizarea de informații privind lanțurile valorice. Noul text este formulat după cum urmează: **“Furthermore, for the first three years of application of this Directive, in the event that not all the necessary information about the business relationships and the supply chain is available, the undertaking shall include the information in its possession and a statement indicating that the business relationships and the undertakings in its value chain did not make the necessary information available.”**.

Principalele modificări aduse textului față de propunerea inițială sunt următoarele:

Domeniu de aplicare (*articolele 1 și 2 din Directiva contabilă*)

Compromisul clarifică modul în care cerințele de raportare privind durabilitatea se aplică băncilor și societăților de asigurare. A fost adăugată o definiție a cifrei de afaceri nete pentru instituțiile de credit și societățile de asigurare, pentru a se ține seama de particularitățile acestora.

² Doc. 5788/22.

³ Doc. 5864/22.

Localizare [articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva contabilă]

Se prevede raportarea informațiilor într-o secțiune clar identificabilă a raportului de gestiune, pentru a facilita lizibilitatea și identificarea raportării privind durabilitatea.

Active necorporale – definiție și raportarea informațiilor (articolul 19 din Directiva contabilă)

Unele delegații au solicitat clarificarea definiției „activelor necorporale” și a cerințelor aferente. În compromis, președinția a propus includerea cerințelor de raportare a informațiilor aferente acestora la articolul 19, „Conținutul raportului administratorilor”, din Directiva contabilă.

IMM-uri – cerințe de raportare a informațiilor (articolul 19a din Directiva contabilă)

În ceea ce privește IMM-urile, mai multe delegații au dorit să excludă toate IMM-urile din domeniul de aplicare. Alte delegații au solicitat o mai bună încadrare a conținutului cerințelor de raportare a informațiilor impuse IMM-urilor (standarde simplificate), atât în contextul raportării obligatorii a IMM-urilor cotate la bursă, cât și în contextul raportării voluntare din partea celorlalte IMM-uri. Președinția a consolidat posibilitatea IMM-urilor de a limita informațiile care trebuie furnizate (cu excepția IMM-urilor care sunt în același timp societăți-mamă ale unor întreprinderi mari).

În ceea ce privește entitățile de interes public, o majoritate a delegațiilor a solicitat să se prevadă o derogare de la obligația de raportare pentru aceste entități (la fel ca în cazul oricărei alte filiale) atunci când acestea sunt filiale ale unui grup care face obiectul unor cerințe de raportare, plecând de la premisa că raportarea la nivel consolidat trebuie să includă informațiile necesare privind filialele. În acest stadiu, președinția a optat pentru menținerea scutirii [articolul 19a alineatul (7a) și articolul 29a alineatul (7a) din Directiva contabilă].

Regim lingvistic (*articolul 29a din Directiva contabilă*)

Pentru a ține seama de preocupările exprimate de unele delegații, textul de compromis prevede că un stat membru poate solicita publicarea raportului de gestiune și a raportului de asigurare ale societății-mamă într-o limbă acceptată de statul membru care supraveghează filiala sa scutită de la raportarea privind durabilitatea.

Lanț valoric [*articolul 29b alineatul (2b) din Directiva contabilă*]

Mai multe delegații au făcut referire la dificultățile cu care s-ar putea confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la diferiții actori din lanțul lor valoric, în special de la IMM-uri. Compromisul prevede că aceste dificultăți vor fi luate în considerare la elaborarea standardelor, prevăzând o reducere proporțională a cerințelor de raportare și ținând seama în special de întreprinderile incluse în lanțurile valorice care nu fac obiectul cerințelor prevăzute de directiva menționată. În plus, a fost clarificat faptul că, pe parcursul unei perioade de tranziție de trei ani, întreprinderile care nu sunt în măsură să furnizeze anumite informații din cauza lipsei datelor din partea întreprinderilor din lanțurile lor valorice, în special a IMM-urilor, vor putea beneficia de o anumită flexibilitate.

Formatul de raportare electronic unic (*articolul 29d din Directiva contabilă*)

Propunerea inițială a Comisiei conținea dispoziții care, pe lângă conținutul rapoartelor privind durabilitatea ale întreprinderilor, se refereau la modalitățile de colectare a datelor privind durabilitatea de către organismele autorizate în mod oficial să efectueze această colectare. Întrucât acest subiect este legat de modalitățile de creare a unui punct unic de acces european la datele financiare și nefinanciare ale întreprinderilor ⁴, s-a decis ca discuția să fie purtată în cadrul acestei propuneri legislative din urmă. Pe de altă parte, în text, continuă să fie solicitată utilizarea formatului electronic pentru raportarea cu privire la aspectele legate de durabilitate. Textul de compromis elimină totuși dispozițiile care introduceau o obligație pentru societățile necotate la bursă care fac obiectul CSRD de a-și publica informațiile contabile în formatul electronic unic european (ESEF).

⁴ ESAP (punctul unic de acces european), propunere publicată la 23 noiembrie 2021, doc. 14377/21.

Sancțiuni *(articolul 51 din Directiva contabilă)*

Majoritatea delegațiilor a solicitat eliminarea modificărilor aduse articolul 51. În consecință, președinția a decis să elimine articolul care modifica articolul 51 din Directiva contabilă.

Audit și auditori *(articolul 34b din Directiva contabilă)*

Unele delegații au subliniat necesitatea de a se prevedea posibilitatea ca auditul statutar, pe de o parte, și asigurarea raportării privind durabilitatea, pe de altă parte, să fie efectuate de auditori separați. Alte delegații au solicitat mai multă claritate în ceea ce privește cerințele aplicabile prestatorilor independenți de servicii de asigurare. Câteva delegații au solicitat clarificări cu privire la supravegherea auditorilor și a entităților de audit din țări terțe. Au fost incluse precizări în acest sens în text.

Standarde de asigurare în materie de durabilitate *[articolul 23 alineatul (4) din Directiva privind transparența]*

Un auditor dintr-o țară terță trebuie să asigure raportarea privind durabilitatea în conformitate cu standardele de asigurare adoptate de Uniune. În lipsa acestora, auditorul poate asigura această raportare în conformitate cu standarde echivalente. Comisia poate adopta standarde privind „echivalența” printr-un act delegat.

Formarea profesională *(articolul 6 din Directiva privind auditul)*

Unele delegații au solicitat ca auditorii să poată decide dacă doresc să fie autorizați pentru a efectua asigurarea raportării privind durabilitatea sau dacă doresc să continue să efectueze doar auditul financiar. Câteva delegații au ridicat de asemenea problema duratei pregătirii practice. Textul de compromis reduce la opt luni (față de 12 luni în textul inițial) perioada de pregătire practică în vederea autorizării pentru a efectua asigurarea raportării privind durabilitatea.

Interzicerea prestării de servicii, altele decât de audit al rapoartelor privind durabilitatea
(articolul 25c din Directiva privind auditul)

Mai multe delegații au dorit să stabilească incompatibilitățile dintre certificarea raportului privind durabilitatea al unei întreprinderi și prestarea de servicii de consultanță aceleiași întreprinderi. Au fost incluse dispoziții în acest sens în Directiva privind auditul. Acestea se bazează pe regimul stabilit pentru auditul financiar și se aplică, la fel ca acesta, și în cazul auditului entităților de interes public.

Cerințe legate de auditul rapoartelor privind durabilitatea (articolul 25d din Directiva privind auditul)

Mai multe delegații au dorit să se prevadă și pentru auditorii în materie de durabilitate obligația de a raporta fraudele, la fel ca în cazul auditorilor financiari. Au fost incluse dispoziții în acest sens în Directiva privind auditul. Acestea se bazează pe regimul stabilit pentru auditul financiar și se aplică, la fel ca acesta, și în cazul auditului entităților de interes public.

Prestatorii independenți de servicii de asigurare [articolul 34 alineatul (3a) din Directiva contabilă]

Mai multe delegații au subliniat că sunt necesare condiții de concurență echitabile și că trebuie să se prevadă aplicarea aceluiași cerințe atât în cazul prestatorilor independenți de servicii de asigurare, cât și în cazul auditorilor statutar. Președinția a adaptat textul în consecință.

Adaptarea termenelor (*articolul 5 din propunere*)

Multe delegații au considerat că unele termene sunt prea ambițioase. Mai multe delegații au solicitat ca termenul de transpunere să fie stabilit în funcție de intrarea în vigoare a directivei, în timp ce alte delegații au propus ca data aplicării să fie amânată pentru a acorda suficient timp întreprinderilor să se adapteze. Având în vedere cele de mai sus, președinția propune următoarele termene:

- termene pentru transpunerea de către statele membre (18 luni de la intrarea în vigoare);
- termene pentru punerea în aplicare de către întreprinderi:
 - 1 ianuarie 2024 pentru întreprinderile care fac deja obiectul Directivei privind raportarea nefinanciară (raportare în 2025 a datelor din 2024);
 - 1 ianuarie 2025 pentru întreprinderile mari care nu fac în prezent obiectul Directivei privind raportarea nefinanciară (raportare în 2026 a datelor din 2025);
 - 1 ianuarie 2026 pentru IMM-urile cotate la bursă, precum și pentru instituțiile de credit mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile de asigurare captive (raportare în 2027 a datelor din 2026).

Alte termene

- termene pentru trecerea la asigurarea rezonabilă a raportării privind durabilitatea: șase ani de la data intrării în vigoare (*articolul 26 din Directiva privind auditul*);
- termene pentru adoptarea standardelor de către Comisie: 31 octombrie 2022 pentru adoptarea standardelor generale și 31 octombrie 2023 pentru adoptarea standardelor sectoriale și a standardelor adaptate IMM-urilor (*articolul 29b din Directiva contabilă*).

III. Concluzie

Consiliul este invitat:

- să confirme acordul cu privire la abordarea generală;
 - să invite președinția să înceapă negocierile cu Parlamentul European pe baza acestei abordări generale, în vederea obținerii unui acord în primă lectură.
-

2021/0104 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**de modificare a Directivei 2013/34/UE, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a
Regulamentului (UE) nr. 537/2014 în ceea ce privește raportarea de către întreprinderi de
informații privind durabilitatea**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 50 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁵,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

⁵ JO C [...], [...], p. [...].

întrucât:

- (1) În comunicarea sa privind Pactul verde european, adoptată la 11 decembrie 2019 ⁶, Comisia Europeană și-a luat angajamentul de a revizui dispozițiile privind raportarea de informații nefinanciare din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁷. Pactul verde european reprezintă noua strategie de creștere a Uniunii Europene. Scopul său este transformarea Uniunii într-o economie modernă, eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și competitivă, fără emisii nete de gaze cu efect de seră în 2050. Pactul urmărește, de asemenea, să protejeze, să conserve și să consolideze capitalul natural al Uniunii, precum și să protejeze sănătatea și bunăstarea cetățenilor împotriva riscurilor legate de mediu și a impacturilor aferente. Pactul verde european își propune să decupleze creșterea economică de utilizarea resurselor și să asigure faptul că toate regiunile și toți cetățenii Uniunii participă la o tranziție justă din punct de vedere social către un sistem economic durabil. Pactul va contribui la obiectivul de a construi o economie în serviciul cetățenilor, consolidând economia socială de piață a UE și contribuind la asigurarea faptului că aceasta este pregătită pentru viitor și că oferă stabilitate, locuri de muncă, creștere economică și investiții. Aceste obiective sunt deosebit de importante având în vedere consecințele socioeconomice negative ale pandemiei de COVID-19 și necesitatea unei redresări durabile, favorabile incluziunii și echitabile. În propunerea sa din 4 martie 2020 privind o lege europeană a climei, Comisia Europeană a propus ca obiectivul atingerii neutralității climatice până în 2050 să devină obligatoriu în Uniune ⁸. În plus, în Strategia sa privind biodiversitatea pentru 2030, Comisia Europeană se angajează să se asigure că, până în 2050, toate ecosistemele lumii vor fi refăcute, vor fi reziliente și vor fi protejate în mod adecvat. Această strategie urmărește să plaseze biodiversitatea Europei pe calea redresării până în 2030.

⁶ COM(2019) 640 final.

⁷ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

⁸ Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1999 (Legea europeană a climei) [2020/0036 (COD)].

- (2) În Comunicarea intitulată *Plan de acțiune: finanțarea creșterii durabile*, Comisia a stabilit măsuri pentru atingerea următoarelor obiective: reorientarea fluxurilor de capital către investiții durabile pentru a realiza o creștere durabilă și favorabilă incluziunii, gestionarea riscurilor financiare care decurg din schimbările climatice, epuizarea resurselor, degradarea mediului și aspectele sociale, precum și promovarea transparenței și a unei viziuni pe termen lung a activității financiare și economice ⁹. Prezentarea de către întreprinderi a unor informații relevante, comparabile și fiabile privind durabilitatea este o condiție prealabilă pentru îndeplinirea acestor obiective. Parlamentul European și Consiliul au adoptat o serie de acte legislative ca parte a punerii în aplicare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile. Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului ¹⁰ reglementează modul în care participanții la piața financiară și consultanții financiari trebuie să le prezinte investitorilor finali și proprietarilor de active informații privind durabilitatea. Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului ¹¹ creează un sistem de clasificare a activităților economice durabile din punctul de vedere al mediului cu scopul de a spori investițiile durabile și de a combate dezinformarea ecologică în legătură cu produsele financiare care pretind în mod nejustificat că sunt durabile.

⁹ COM(2018) 97 final.

¹⁰ Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

¹¹ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului ¹², completat de Regulamentele delegate (UE) 2020/1816 ¹³, (UE) 2020/1817 ¹⁴ și (UE) 2020/1818 ¹⁵ ale Comisiei, introduce cerințe de prezentare de informații de mediu, sociale și de guvernanță („MSG”) pentru administratorii indicilor de referință și standarde minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ¹⁶ prevede ca instituțiile mari care au emis titluri de valoare admise la tranzacționare pe o piață reglementată să publice, începând cu 28 iunie 2022, informații privind riscurile MSG. Noul cadru prudential pentru firmele de investiții instituit prin Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului ¹⁷ și prin Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului ¹⁸ conține dispoziții referitoare la introducerea unei dimensiuni a riscurilor MSG în procesul de supraveghere și evaluare (SREP) desfășurat de autoritățile competente și cerințe privind prezentarea riscurilor MSG de către firmele de investiții, aplicabile începând cu 26 decembrie 2022.

-
- ¹² Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) 2016/1011 privind indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică, indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris și informațiile privind durabilitatea pentru indicii de referință (JO L 317, 9.12.2019, p. 17).
- ¹³ Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1).
- ¹⁴ Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12).
- ¹⁵ Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17).
- ¹⁶ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudenciale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).
- ¹⁷ Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudenciale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).
- ¹⁸ Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudentială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

Comisia a anunțat în programul său de lucru pentru 2021 și o propunere privind un standard european privind obligațiunile verzi, ca urmare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile.

- (3) La 5 decembrie 2019, Consiliul a subliniat, în Concluziile privind aprofundarea uniunii piețelor de capital, importanța unor informații fiabile, comparabile și relevante privind riscurile, oportunitățile și impactul în materie de durabilitate și a invitat Comisia să ia în considerare elaborarea unui standard european de raportare nefinanciară.
- (4) În Rezoluția din 29 mai 2018 referitoare la finanțele sustenabile ¹⁹, Parlamentul European a solicitat dezvoltarea în continuare a cerințelor de raportare de informații nefinanciare în cadrul Directivei 2013/34/UE. În Rezoluția din 17 decembrie 2020 referitoare la guvernanța corporativă sustenabilă ²⁰, Parlamentul European a salutat angajamentul Comisiei de a revizui Directiva 2013/34/UE și a exprimat necesitatea instituirii unui cadru cuprinzător la nivelul Uniunii privind raportarea nefinanciară, care să conțină standarde obligatorii de raportare nefinanciară la nivelul Uniunii. Parlamentul European a solicitat extinderea domeniului de aplicare al cerințelor de raportare, pentru includerea unor categorii suplimentare de întreprinderi, precum și introducerea unei cerințe de audit.

¹⁹ 2018/2007(INI).

²⁰ A9-0240/2020 (INI).

- (5) La 25 septembrie 2015, Adunarea Generală a ONU a adoptat un nou cadru global de dezvoltare durabilă: Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă („Agenda 2030”). Agenda 2030 are ca element central obiectivele de dezvoltare durabilă și acoperă cele trei dimensiuni ale durabilității: dimensiunea economică, dimensiunea socială și dimensiunea de mediu. Comunicarea Comisiei din 22 noiembrie 2016 intitulată „Următorii pași către un viitor european durabil” face legătura între obiectivele de dezvoltare durabilă și cadrul de politică al Uniunii, pentru a garanta că toate acțiunile și inițiativele de politică ale Uniunii, atât din interiorul Uniunii, cât și din afara acesteia, iau în considerare, de la bun început, aceste obiective ²¹. În concluziile sale din 20 iunie 2017, Consiliul a confirmat angajamentul Uniunii și al statelor membre ale acesteia în ceea ce privește punerea în aplicare a Agendei 2030, într-o manieră completă, coerentă, cuprinzătoare, integrată și eficace, în strânsă cooperare cu partenerii și cu alte părți interesate ²².
- (6) Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului ²³ a modificat Directiva 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare de către anumite întreprinderi și grupuri mari. Directiva 2014/95/UE a introdus obligația întreprinderilor de a raporta informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului și combaterea corupției și a dării de mită. În ceea ce privește aceste subiecte, Directiva 2014/95/UE a impus întreprinderilor să prezinte informații în următoarele domenii de raportare: modelul de afaceri, politicile (inclusiv procedurile de diligență necesară aplicate), rezultatele politicilor, riscurile și gestionarea riscurilor, precum și indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii.

²¹ COM(2016) 739 final.

²² Concluziile Consiliului „Un viitor durabil al Europei: răspunsul UE la Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă”, 20 iunie 2017.

²³ Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari (JO L 330, 15.11.2014, p. 1).

- (7) Multe părți interesate consideră că termenul „nefinanciar” este inexact, în special deoarece acesta sugerează că informațiile în cauză nu au nicio relevanță financiară. Cu toate acestea, informațiile în cauză au din ce în ce mai mult relevanță financiară. Multe organizații, inițiative și practicieni din acest domeniu se referă la informații privind „durabilitatea”. Prin urmare, este preferabil să se utilizeze termenul „informații privind durabilitatea” în loc de „informații nefinanciare”. În consecință, Directiva 2013/34/UE ar trebui modificată pentru a se ține seama de această modificare terminologică.
- (8) Beneficiarii finali ai unei mai bune raportări privind durabilitatea de către întreprinderi sunt cetățenii și titularii de conturi de economii individuali. Titularii de conturi de economii care doresc să investească în mod durabil vor avea posibilitatea de a face acest lucru, în timp ce toți cetățenii ar trebui să beneficieze de un sistem economic stabil, durabil și favorabil incluziunii. Pentru realizarea acestor beneficii, informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale ale întreprinderii trebuie să ajungă mai întâi la două grupuri principale (denumite în continuare „utilizatori”). Primul grup de utilizatori este format din investitori, inclusiv administratori de active, care doresc să înțeleagă mai bine riscurile și oportunitățile pe care aspectele legate de durabilitate le implică pentru investițiile lor și impactul respectivelor investiții asupra oamenilor și a mediului. Al doilea grup de utilizatori este format din organizații, inclusiv organizații neguvernamentale și parteneri sociali, care doresc să le poată cere într-o mai mare măsură întreprinderilor socoteală pentru impactul acestora asupra oamenilor și a mediului. Informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale pot fi utilizate și de alte părți interesate. Partenerii de afaceri ai întreprinderilor, inclusiv clienții, se pot baza pe aceste informații pentru a înțelege și, dacă este necesar, pentru a face cunoscute riscurile și impacturile legate de durabilitate prin intermediul propriilor lanțuri valorice. Factorii de decizie politică și agențiile de mediu pot utiliza aceste informații, în special pe bază agregată, pentru a monitoriza tendințele sociale și de mediu și pentru a contribui la conturile de mediu și la politicile publice. Puțini cetățeni și consumatori individuali consultă în mod direct rapoartele unei întreprinderi, dar pot utiliza astfel de informații în mod indirect, de exemplu atunci când analizează recomandările sau opiniile consilierilor financiari sau ale organizațiilor neguvernamentale. Mulți investitori și administratori de active achiziționează informații privind durabilitatea de la furnizori terți de date, care colectează informații din diverse surse, inclusiv din rapoarte publice ale întreprinderilor.

- (9) În ultimii ani s-a înregistrat o creștere semnificativă a cererii de informații furnizate de întreprinderi privind durabilitatea, în special din partea comunității de investiții. Această creștere a cererii este determinată de natura schimbătoare a riscurilor pentru întreprinderi și de conștientizarea tot mai mare de către investitori a implicațiilor financiare ale acestor riscuri. Acest lucru este valabil în special pentru riscurile financiare legate de climă. Este, de asemenea, în creștere gradul de conștientizare a riscurilor pentru întreprinderi și pentru investiții care rezultă din alte aspecte de mediu, precum pierderea biodiversității, și din aspecte sociale, inclusiv din aspectele legate de sănătate. Creșterea cererii de informații privind durabilitatea este determinată, de asemenea, de numărul mai mare de produse de investiții care urmăresc în mod explicit să îndeplinească anumite standarde de durabilitate sau să atingă anumite obiective în materie de durabilitate. O parte din această creștere este consecința logică a unor acte legislative ale Uniunii adoptate anterior, în special a Regulamentului (UE) 2019/2088 și a Regulamentului (UE) 2020/852. O parte din creștere ar fi avut loc în orice caz, datorită evoluției rapide a gradului de conștientizare a cetățenilor, a preferințelor consumatorilor și a practicilor de piață. Pandemia de COVID-19 va accelera și mai mult creșterea nevoilor de informare ale utilizatorilor, în special deoarece a scos la iveală vulnerabilitățile lucrătorilor și ale lanțurilor valorice ale întreprinderilor. Informațiile privind impactul asupra mediului sunt, de asemenea, relevante în contextul atenuării viitoarelor pandemii, perturbările cauzate de om asupra ecosistemelor fiind legate din ce în ce mai mult de apariția și răspândirea bolilor.
- (10) Întreprinderile însele pot beneficia de pe urma realizării unei raportări de înaltă calitate privind aspectele legate de durabilitate. Creșterea numărului de produse de investiții care vizează urmărirea obiectivelor de durabilitate înseamnă că o bună raportare privind durabilitatea poate îmbunătăți accesul întreprinderilor la capitalul financiar. Raportarea privind durabilitatea poate ajuta întreprinderile să identifice și să gestioneze propriile riscuri și oportunități aferente aspectelor legate de durabilitate. Aceasta poate oferi o bază pentru un dialog și o comunicare mai bune între întreprinderi și părțile interesate ale acestora și poate ajuta întreprinderile să își îmbunătățească reputația. În plus, o bază coerentă pentru raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi sub forma unor standarde de raportare ar trebui să furnizeze informații relevante și suficiente și, prin urmare, să reducă în mod semnificativ cererile ad-hoc de informații.

- (11) Raportul privind clauza de revizuire din Directiva privind raportarea nefinanciară (Directiva 2014/95/UE) și verificarea adecvării care îl însoțește cu privire la raportarea de informații de către întreprinderi au identificat probleme în ceea ce privește eficacitatea directivei respective ²⁴. Există dovezi semnificative că multe întreprinderi nu publică informații semnificative cu privire la toate subiectele majore legate de durabilitate. Raportul a identificat, de asemenea, ca probleme semnificative comparabilitatea și fiabilitatea limitată a informațiilor privind durabilitatea. În plus, multe întreprinderi de la care utilizatorii au nevoie de informații privind durabilitatea nu sunt obligate să raporteze astfel de informații.
- (12) În absența unor măsuri de politică, se preconizează că decalajul dintre nevoile de informații ale utilizatorilor și informațiile privind durabilitatea raportate de întreprinderi va crește. Acest decalaj are consecințe negative semnificative. Investitorii nu sunt în măsură să ia suficient în considerare riscurile și oportunitățile legate de durabilitate în deciziile lor de investiții. Cumularea mai multor decizii de investiții care nu țin seama în mod adecvat de riscurile legate de durabilitate poate crea riscuri sistemice la adresa stabilității financiare. Banca Centrală Europeană și organizațiile internaționale, cum ar fi Consiliul pentru Stabilitate Financiară, au atras atenția asupra acestor riscuri sistemice, în special în cazul climei. De asemenea, investitorii sunt mai puțin capabili să canalizeze resurse financiare către întreprinderi și activități economice care abordează și nu exacerbează problemele sociale și de mediu, ceea ce subminează obiectivele Pactului verde european și ale Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile.

²⁴ Oficiul pentru Publicații: a se introduce trimiterea la Raportul Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European privind clauzele de revizuire din Directivele 2013/34/UE, 2014/95/UE și 2013/50/UE și documentul de lucru al serviciilor Comisiei care îl însoțește – Verificarea adecvării.

Organizațiile neguvernamentale, partenerii sociali, comunitățile afectate de activitățile întreprinderilor și alte părți interesate sunt mai puțin în măsură să ceară socoteală întreprinderilor pentru impactul lor asupra oamenilor și a mediului. Astfel se creează un deficit de asumare a răspunderii și se poate contribui la scăderea nivelului de încredere a cetățenilor în întreprinderi, ceea ce, la rândul său, poate avea un impact negativ asupra funcționării eficiente a economiei sociale de piață. Lipsa de indicatori și metode general acceptate pentru măsurarea, evaluarea și gestionarea riscurilor legate de durabilitate reprezintă, de asemenea, un obstacol în calea eforturilor întreprinderilor de a se asigura că modelele lor de afaceri și activitățile lor sunt durabile.

- (13) Raportul privind clauza de revizuire din Directiva 2014/95/UE și verificarea adecvării care îl însoțește cu privire la raportarea de informații de către întreprinderi au recunoscut, de asemenea, că cererile de informații în temeiul STTI privind aspectele legate de durabilitate adresate întreprinderilor au crescut semnificativ, în încercarea de a se aborda lacunele existente în materie de informații. În plus, așteptările actuale ca întreprinderile să utilizeze o varietate de cadre și standarde diferite vor continua probabil și chiar se vor intensifica, pe măsură ce valoarea acordată informațiilor privind durabilitatea continuă să crească. În absența unor măsuri de politică menite să creeze un consens cu privire la informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze, vor exista creșteri semnificative ale costurilor și ale sarcinii suportate de întreprinderile care raportează informații și de utilizatorii unor astfel de informații.
- (14) Din cauza decalajului tot mai mare dintre nevoile de informații ale utilizatorilor și practicile actuale de raportare ale întreprinderilor, este mai probabil ca diferitele state membre să introducă norme sau standarde naționale din ce în ce mai divergente. Existența unor cerințe diferite de raportare în diferite state membre ar crea costuri și o complexitate suplimentare pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier și, prin urmare, ar submina piața unică, dreptul de stabilire și libera circulație a capitalurilor în întreaga Uniune. Aceste cerințe diferite de raportare reduc, de asemenea, comparabilitatea transfrontalieră a informațiilor raportate, subminând uniunea piețelor de capital.

- (15) Articolele 19a și, respectiv, 29a din Directiva 2013/34/UE se aplică întreprinderilor mari care sunt entități de interes public al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane și, respectiv, entităților de interes public care sunt societăți-mamă ale unui grup mare al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane pe bază consolidată. Având în vedere creșterea nevoilor utilizatorilor în materie de informații privind durabilitatea, cerința de raportare a unor astfel de informații ar trebui să se aplice unor categorii suplimentare de întreprinderi. Prin urmare, este oportun să se prevadă cerința ca toate întreprinderile mari și toate întreprinderile cotate pe piețele reglementate, cu excepția microîntreprinderilor, să raporteze informații detaliate privind durabilitatea. Articolele 19a și 29a stabilesc în mod explicit domeniul de aplicare al cerințelor de raportare în raport cu articolele 2 și 3 din Directiva 2013/34/UE. Prin urmare, articolele 19a și 29a nu „simplifică” și nici nu „modifică” o altă cerință, iar restricționarea exceptărilor pentru entitățile de interes public prevăzută la articolul 40 din Directiva 2013/34/UE nu se aplică. În special, entitățile de interes public nu ar trebui tratate ca întreprinderi mari în sensul obligațiilor de raportare prevăzute la articolele 19a și 29a; cu alte cuvinte, entităților de interes public mici și mijlocii ar trebui să li se permită să raporteze în conformitate cu standardele simplificate de raportare privind durabilitatea pentru IMM-uri. În plus, toate întreprinderile care sunt societăți-mamă ale unor grupuri mari ar trebui să elaboreze rapoarte privind durabilitatea la nivel de grup.
- (16) Cerința ca și întreprinderile mari necotate la bursă să prezinte informații referitoare la aspectele legate de durabilitate este determinată în principal de preocupările legate de impactul acestor întreprinderi și de asumarea răspunderii de către acestea, inclusiv de-a lungul lanțului lor valoric. În acest sens, toate întreprinderile mari ar trebui să se supună aceluiași cerințe de raportare publică a informațiilor privind durabilitatea. În plus, participanții la piața financiară au nevoie, de asemenea, de informații din partea întreprinderilor mari necotate la bursă.
- (17) Cerința ca întreprinderile care nu sunt stabilite în Uniune, dar ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate să publice, de asemenea, informații privind aspectele legate de durabilitate răspunde nevoilor participanților la piețele financiare de a obține informații de la astfel de întreprinderi pentru a înțelege riscurile și impactul investițiilor lor și pentru a respecta cerințele de publicare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088.

- (18) Având în vedere relevanța din ce în ce mai mare a riscurilor legate de durabilitate și ținând seama de faptul că întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) cotate pe piețele reglementate reprezintă o proporție semnificativă din totalul întreprinderilor cotate la bursă în Uniune, pentru a se asigura protecția investitorilor, este oportun să se prevadă cerința ca și IMM-urile respective să publice informații cu privire la aspectele legate de durabilitate. Introducerea acestei cerințe va contribui la asigurarea faptului că participanții la piața financiară pot include în portofoliile de investiții întreprinderi mai mici cotate la bursă, pe baza faptului că acestea raportează informațiile privind durabilitatea de care au nevoie participanții la piața financiară. Prin urmare, această cerință va contribui la protejarea și îmbunătățirea accesului la capitalul financiar pentru întreprinderile mai mici cotate la bursă și la evitarea discriminării acestor întreprinderi din partea participanților la piața financiară. Introducerea acestei cerințe este necesară, de asemenea, pentru a se asigura faptul că participanții la piața financiară dispun de informațiile de care au nevoie de la întreprinderile în care s-a investit pentru a-și putea respecta propriile cerințe de prezentare a informațiilor privind durabilitatea prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Cu toate acestea, IMM-urilor cotate pe piețele reglementate ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se pregăti pentru aplicarea cerinței de raportare a informațiilor privind durabilitatea, date fiind dimensiunea lor mai mică și resursele mai limitate și ținându-se seama de circumstanțele economice dificile determinate de pandemia de COVID-19. Aceștia ar trebui să li se ofere, de asemenea, posibilitatea de a raporta în baza unor standarde care să fie proporționale cu capacitățile și resursele IMM-urilor și relevante în raport cu amploarea și complexitatea activităților lor. IMM-urile necotate pot alege, de asemenea, să utilizeze aceste standarde proporționale în mod voluntar. Standardele pentru IMM-uri vor stabili o referință pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al directivei în ceea ce privește nivelul informațiilor privind durabilitatea pe care l-ar putea solicita în mod rezonabil IMM-urilor care fac parte din lanțurile lor valorice în calitate de furnizori și clienți.

- (19) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ²⁵ se aplică tuturor întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate. Pentru a se asigura că toate întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate, inclusiv emitenții din țări terțe, intră sub incidența aceluiași cerințe de raportare privind durabilitatea, Directiva 2004/109/CE ar trebui să conțină referințele încrucișate necesare la orice cerință referitoare la raportarea privind durabilitatea din raportul financiar anual.
- (20) Articolul 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și, respectiv, articolul 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE împuternicesc Comisia să adopte măsuri pentru stabilirea unui mecanism pentru determinarea echivalenței informațiilor impuse de directivă și, respectiv, pentru stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile. Articolul 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE împuternicește, de asemenea, Comisia să ia deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile utilizate de emitenții din țări terțe. Pentru a reflecta includerea cerințelor de durabilitate în Directiva 2004/109/CE, Comisia ar trebui să fie împuternicită să instituie un mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor de raportare privind durabilitatea aplicate de emitenții de valori mobiliare din țări terțe, similar actualului Regulament (CE) nr. 1569/2007 al Comisiei ²⁶, care stabilește criteriile pentru determinarea echivalenței standardelor contabile aplicate de emitenții din țări terțe. Din același motiv, Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să ia deciziile necesare de echivalare a standardelor de raportare privind durabilitatea utilizate de emitenții din țări terțe. Autoritatea competentă din statul membru de origine al

²⁵ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

²⁶ Regulamentul (CE) nr. 1569/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de instituire a unui mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor de contabilitate aplicate de emitenți de valori mobiliare din țări terțe, în conformitate cu Directivele 2003/71/CE și 2004/109/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 340, 22.12.2007, p. 66).

unui emitent dintr-o țară terță poate considera că emitentul dintr-o țară terță respectă obligațiile UE de raportare privind durabilitatea dacă raportează în conformitate cu standarde echivalente de raportare privind durabilitatea. Aceste modificări vor asigura regimuri de echivalență consecvente pentru obligațiile de raportare privind durabilitatea și pentru obligațiile de raportare financiară în ceea ce privește raportul financiar anual.

- (21) Articolul 19a alineatul (3) și articolul 29a alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE scutesc în prezent toate filialele de obligația de a raporta informații nefinanciare în cazul în care astfel de întreprinderi și filialele lor sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă, cu condiția ca acesta să includă informații nefinanciare raportate în conformitate cu cerințele UE. Această scutire ar trebui să se aplice și în cazul în care societatea-mamă care raportează la nivel consolidat este o întreprindere dintr-o țară terță care raportează informații privind durabilitatea în conformitate cu standarde echivalente de raportare privind durabilitatea. Având în vedere că Directiva 2004/109/CE ar urma să prevadă mecanisme adecvate pentru a determina echivalența standardelor de raportare privind durabilitatea și având în vedere că atât întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate, cât și cele ale căror valori mobiliare nu sunt cotate pe piețe reglementate ar trebui să aibă obligația de a raporta în conformitate cu aceleași standarde de raportare privind durabilitatea, măsurile adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE de instituire a unui mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor ar trebui să fie utilizate pentru a stabili scutirea filialelor societăților-mamă din afara UE în temeiul regimului prevăzut de Directiva 2013/34/UE. În acest sens, filiala ar trebui să fie scutită atunci când raportarea consolidată privind durabilitatea este întocmită într-un mod echivalent cu standardele europene de raportare privind durabilitatea, echivalența fiind stabilită în conformitate cu măsurile relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE.

- (21a) Este necesar să se asigure faptul că informațiile privind durabilitatea sunt ușor accesibile utilizatorilor și să se asigure transparența privind societatea-mamă a filialei scutite care raportează la nivel consolidat. Prin urmare, este necesar să se solicite respectivelor filiale ale societăților-mamă din UE să includă în raportul lor de gestiune denumirea societății-mamă, linkurile către raportul de gestiune consolidat al societății-mamă și către avizul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea, precum și faptul că societatea este scutită de la obligațiile de raportare privind durabilitatea. Pentru a asigura faptul că informațiile pot fi utilizate, este necesar să se permită statelor membre să solicite publicarea raportului de gestiune consolidat și a avizului referitor la raportarea privind durabilitatea într-o limbă acceptată de statul membru sub incidența căruia intră filiala scutită și ca orice traducere necesară în această limbă să fie certificată. Filialele societăților-mamă din afara UE ar trebui, de asemenea, să publice raportul de gestiune consolidat și avizul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea într-o limbă acceptată de statul membru sub incidența căruia intră filiala scutită pentru a se asigura că informațiile relevante privind durabilitatea îndeplinesc cerințele de publicare la nivelul UE, asigurând accesul digital la aceste informații.
- (22) Articolul 23 din Directiva 2013/34/UE scutește societățile-mamă de obligația de a întocmi situații financiare consolidate și un raport de gestiune consolidat în cazul în care respectivele întreprinderi sunt filiale ale unei alte societăți-mamă care respectă obligația respectivă. Cu toate acestea, ar trebui să se precizeze că regimul de scutire pentru situațiile financiare consolidate și rapoartele de gestiune consolidate funcționează independent de regimul de scutire pentru raportarea consolidată privind durabilitatea. Prin urmare, o întreprindere poate fi scutită de obligațiile de raportare financiară consolidată, dar nu poate fi scutită de obligațiile de raportare consolidată privind durabilitatea atunci când societatea-mamă de cel mai înalt rang al acesteia întocmește situații financiare consolidate și rapoarte de gestiune consolidate în conformitate cu dreptul Uniunii sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță, în conformitate cu cerințe echivalente, dar nu întocmește rapoarte consolidate privind durabilitatea în conformitate cu dreptul UE sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță, în conformitate cu cerințe echivalente.

(23) Instituțiile de credit și societățile de asigurare joacă un rol esențial în tranziția către un sistem economic și financiar pe deplin durabil și favorabil incluziunii, în conformitate cu Pactul verde european. Ele pot avea un impact pozitiv și negativ semnificativ prin activitățile lor de creditare, investiții și subscriere. Instituțiile de credit și societățile de asigurare, altele decât cele care trebuie să respecte dispozițiile Directivei 2013/34/UE, inclusiv cooperativele și casele de ajutor reciproc, ar trebui, prin urmare, să facă obiectul unor cerințe de raportare privind durabilitatea, cu condiția să îndeplinească anumite criterii de mărime. Utilizatorii respectivelor informații ar putea astfel să evalueze atât impactul acestor întreprinderi asupra societății și a mediului, cât și riscurile care decurg din aspectele legate de durabilitate cu care s-ar putea confrunta aceste întreprinderi. Directiva contabilă aplică trei criterii posibile pentru a stabili dacă o întreprindere este considerată „întreprindere mare”, și anume: totalul bilanțului, cifra de afaceri netă și numărul mediu de angajați în cursul exercițiului financiar. Criteriul cifrei de afaceri nete trebuie adaptat pentru instituțiile de credit și pentru societățile de asigurare prin trimitere la definiția cifrei de afaceri nete din Directiva 1986/635 și din Directiva 1991/674, în locul definiției generale din Directiva 2013/34/UE. Pentru a asigura coerența cu cerințele de raportare prevăzute de Directiva 86/635/CEE a Consiliului ²⁷ privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare, statele membre pot alege să nu aplice cerințele de raportare privind durabilitatea în cazul instituțiilor de credit enumerate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ²⁸.

²⁷ Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

²⁸ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (24) Lista aspectelor legate de durabilitate cu privire la care întreprinderile trebuie să raporteze ar trebui să fie cât mai coerentă cu puțință cu definiția „factorilor de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088. Această listă ar trebui să corespundă, de asemenea, nevoilor și așteptărilor utilizatorilor și ale întreprinderilor înseși, care utilizează adesea termenii „de mediu”, „social” și „de guvernare” ca mijloc pentru a clasifica cele trei aspecte principale de durabilitate. Lista factorilor de durabilitate prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088 nu include în mod explicit aspectele de guvernare. Prin urmare, definiția aspectelor legate de durabilitate din Directiva 2013/34/UE ar trebui să se refere la factorii de mediu, sociali, privind drepturile omului și de guvernare și să se bazeze pe definiția „factorilor de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088.
- (25) Articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE prevăd raportarea nu numai cu privire la informații „în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii”, ci și cu privire la informațiile necesare pentru înțelegerea impactului activităților întreprinderii asupra aspectelor de mediu, sociale și de personal, a respectării drepturilor omului, a combaterii corupției și a dării de mită. Prin urmare, respectivele articole conțin cerința ca întreprinderile să raporteze atât cu privire la impactul activităților întreprinderii asupra oamenilor și a mediului, cât și cu privire la modul în care diferitele aspecte legate de durabilitate afectează întreprinderea. Este vorba de dubla perspectivă asupra pragului de semnificație, în care partea de riscuri pentru întreprindere și partea de impact al acesteia reprezintă fiecare o perspectivă asupra pragului de semnificație. Verificarea adecvării aferentă raportării întreprinderilor arată că, adesea, aceste două perspective nu sunt bine înțelese sau aplicate. Prin urmare, este necesar să se clarifice faptul că întreprinderile ar trebui să ia în considerare fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație în parte și ar trebui să prezinte informații care sunt semnificative din ambele perspective, precum și informații semnificative numai dintr-o singură perspectivă.

(26) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) Directiva 2013/34/UE impun întreprinderilor să prezinte informații cu privire la cinci domenii de raportare: modelul de afaceri, politicile (inclusiv procedurile de diligență necesară aplicate), rezultatele politicilor respective, riscurile și gestionarea riscurilor, precum și indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii. Articolul 19a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu conține trimiteri explicite la alte domenii de raportare pe care utilizatorii informațiilor le consideră relevante, unele dintre acestea fiind aliniate la prezentările de informații incluse în cadrele internaționale, inclusiv în recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Cerințele de prezentare a informațiilor ar trebui să fie specificate suficient de detaliat pentru a se asigura că întreprinderile raportează informații cu privire la reziliența lor la riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate. Pe lângă domeniile de raportare identificate la articolul 19a alineatul (1) și la articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE, ar trebui, prin urmare, să se prevadă ca întreprinderile să prezinte informații cu privire la strategia lor de afaceri și la reziliența modelului de afaceri și a strategiei la riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate, eventuale planuri pe care le-ar putea avea pentru a se asigura că modelul și strategia lor de afaceri sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și neutră din punct de vedere climatic, dacă și în ce mod modelul și strategia lor de afaceri lor țin seama de interesele părților interesate, eventualele oportunități pentru întreprindere care decurg din aspecte legate de durabilitate, punerea în aplicare a elementelor strategiei de afaceri care afectează aspectele legate de durabilitate sau sunt afectate de astfel de aspecte, eventualele obiective de durabilitate stabilite de întreprindere și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora, rolul consiliului și al conducerii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate, principalele efecte negative reale și potențiale legate de activitățile întreprinderii și modul în care întreprinderea a identificat informațiile pe care le raportează. Odată ce se solicită prezentarea unor elemente precum obiectivele și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora, cerința separată de a prezenta rezultatele politicilor nu mai este necesară.

(27) Pentru a asigura coerența cu instrumentele internaționale, precum Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale și Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri, cerințele de prezentare privind diligența necesară ar trebui să fie specificate mai detaliat decât sunt specificate la articolul 19a alineatul (1) litera (b) și la articolul 29a alineatul (1) litera (b) din Directiva 2013/34/UE. Diligența necesară este procesul pe care întreprinderile îl desfășoară pentru a identifica, a preveni, a atenua și a remedia principalele impacturi negative reale și potențiale legate de activitățile lor și identifică modul în care întreprinderile abordează respectivele impacturi negative. Impactul legat de activitățile unei întreprinderi include impactul cauzat direct de întreprindere, impactul la care contribuie întreprinderea și impactul care are legătură în alt mod cu lanțul valoric al întreprinderii. Procesul de diligență necesară se referă la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțurile sale de aprovizionare. În conformitate cu Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, un impact negativ real sau potențial trebuie considerat principal atunci când reprezintă unul dintre cele mai mari impacturi legate de activitățile întreprinderii, luându-se în considerare: gravitatea impactului asupra oamenilor sau a mediului, numărul de persoane care sunt sau ar putea fi afectate sau amploarea daunelor aduse mediului și ușurința cu care daunele ar putea fi remediate, readucându-se mediul sau persoanele afectate la starea lor anterioară.

(28) Directiva 2013/34/UE nu prevede prezentarea de informații privind resursele necorporale, altele decât activele necorporale recunoscute în bilanț. Este recunoscut pe scară largă faptul că informațiile privind imobilizările necorporale și alți factori necorporali, inclusiv imobilizările necorporale generate intern, sunt subraportate, ceea ce împiedică evaluarea adecvată a dezvoltării, a performanței, a poziției întreprinderii și a monitorizării investițiilor. Pentru a le permite investitorilor să înțeleagă mai bine decalajul din ce în ce mai mare dintre valoarea contabilă a multor întreprinderi și valoarea lor de piață, decalaj care se observă în multe sectoare ale economiei, ar trebui să se impună o raportare adecvată cu privire la imobilizările necorporale din partea tuturor întreprinderilor mari și a tuturor întreprinderilor cotate pe piețele reglementate, cu excepția microîntreprinderilor. Cu toate acestea, anumite informații privind resursele necorporale sunt inerente aspectelor legate de durabilitate și, prin urmare, vor face parte din raportarea privind durabilitatea. De exemplu, informațiile privind aptitudinile, competențele și experiența angajaților, loialitatea acestora față de întreprindere și motivația lor pentru îmbunătățirea proceselor, a bunurilor și a serviciilor sunt informații privind durabilitatea referitoare la aspecte sociale care ar putea fi considerate, de asemenea, informații privind resursele necorporale. De asemenea, informațiile privind calitatea relațiilor dintre întreprindere și părțile interesate, inclusiv clienții și furnizorii întreprinderii și comunitățile afectate de activitățile acesteia, sunt informații privind durabilitatea relevante pentru aspecte sociale sau de guvernanță care ar putea fi considerate, de asemenea, informații privind resursele necorporale. Aceste exemple ilustrează modul în care, în unele cazuri, nu este posibil să se facă distincția între informațiile privind resursele necorporale și informațiile privind aspectele legate de durabilitate.

- (29) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu specifică dacă informațiile care trebuie raportate trebuie să fie prospective sau să fie informații cu privire la performanțele anterioare. Se observă în prezent o lipsă de informații prospective, pe care utilizatorii informațiilor privind durabilitatea le apreciază în mod special. Prin urmare, articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE ar trebui să specifice că informațiile raportate privind durabilitatea includ informații prospective și retrospective, precum și informații atât calitative, cât și cantitative. Informațiile raportate privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de orizonturile de timp pe termen scurt, mediu și lung și să conțină informații cu privire la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțul său de aprovizionare, după caz. Informațiile privind întregul lanț valoric al întreprinderii ar include informații legate de lanțul său valoric din UE și informații care acoperă țări terțe în cazul în care lanțul valoric al întreprinderii se extinde în afara UE.
- (30) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE le impun întreprinderilor să includă în raportările lor de informații nefinanciare trimiteri la sumele raportate în situațiile financiare anuale și explicații suplimentare cu privire la acestea. Articolele menționate nu prevăd însă ca întreprinderile să facă trimiteri la alte informații din raportul de gestiune sau să adauge explicații suplimentare la aceste informații. Prin urmare, în prezent se observă o lipsă de coerență între informațiile nefinanciare raportate și restul informațiilor prezentate în raportul de gestiune. Este necesar să se stabilească cerințe clare în acest sens.
- (31) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/EU prevăd ca întreprinderile să furnizeze o explicație clară și motivată cu privire la opțiunea de a nu pune în aplicare politici în legătură cu unul sau mai multe dintre aspectele enumerate, în cazul în care întreprinderea nu face acest lucru. Faptul că prezentările de informații privind politicile pe care întreprinderile le pot avea sunt tratate diferit de celelalte domenii de raportare incluse în articolele respective a creat confuzie în rândul întreprinderilor care fac raportarea și nu a ajutat la îmbunătățirea calității informațiilor raportate. Prin urmare, nu este necesar să se mențină acest tratament diferit al politicilor în directivă. Informațiile care trebuie prezentate în legătură cu fiecare dintre domeniile de raportare menționate la articolele 19a și 29a vor fi stabilite în cadrul standardelor.

(32) Întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolului 19a alineatul (1) și al articolului 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE se pot baza pe cadre de raportare naționale, ale Uniunii sau internaționale și, în acest caz, trebuie să specifice cadrele pe care s-au bazat. Cu toate acestea, Directiva 2013/34/UE nu prevede ca întreprinderile să utilizeze un cadru sau un standard comun de raportare și nu împiedică întreprinderile să opteze să nu utilizeze niciun cadru sau standard de raportare. În conformitate cu articolul 2 din Directiva 2014/95/UE, Comisia a publicat în 2017 un ghid de raportare fără caracter obligatoriu pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective ²⁹. În 2019, Comisia a publicat orientări suplimentare, în special cu privire la raportarea informațiilor legate de climă ³⁰. Orientările privind raportarea informațiilor legate de climă au inclus în mod explicit recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Dovezile disponibile indică faptul că respectivul ghid de raportare fără caracter obligatoriu nu a avut un impact semnificativ asupra calității raportării de informații nefinanciare de către întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE. Caracterul voluntar al orientărilor înseamnă că întreprinderile sunt libere să le aplice sau să nu le aplice. Prin urmare, orientările nu pot asigura, de unele singure, comparabilitatea informațiilor prezentate de diferite întreprinderi sau prezentarea tuturor informațiilor pe care utilizatorii le consideră relevante. Acesta este motivul pentru care este nevoie de standarde comune obligatorii de raportare prin care să se asigure că informațiile sunt comparabile și că sunt prezentate toate informațiile relevante. Pornind de la principiul dublei perspective asupra pragului de semnificație, standardele ar trebui să acopere toate informațiile care sunt semnificative pentru utilizatori. Sunt necesare, de asemenea, standarde comune de raportare care să permită auditarea și digitalizarea raportării privind durabilitatea și să faciliteze supravegherea și asigurarea respectării acestora. Elaborarea unor standarde comune obligatorii de raportare privind durabilitatea este necesară pentru a se ajunge la o situație în care informațiile privind durabilitatea au un statut comparabil cu cel al informațiilor financiare. Adoptarea standardelor de raportare privind durabilitatea prin intermediul regulamentelor delegate va asigura o raportare armonizată privind durabilitatea în întreaga Uniune. Prin urmare, o întreprindere ar urma să respecte cerințele de la articolele 19a și 29a efectuând raportarea în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea.

²⁹ Comunicarea Comisiei *Ghid privind raportarea informațiilor nefinanciare (metodologia de raportare a informațiilor nefinanciare)* (C/2017/4234).

³⁰ Comunicarea Comisiei *Orientări privind raportarea nefinanciară: Supliment privind raportarea informațiilor legate de climă* (C/2019/4490).

- (33) Niciun standard sau cadru existent nu răspunde nevoilor Uniunii de raportare detaliată privind durabilitatea. Informațiile care trebuie furnizate în temeiul Directivei 2013/34/UE trebuie să acopere informațiile relevante din fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație, trebuie să se refere la toate aspectele legate de durabilitate și trebuie să fie aliniate, după caz, la alte obligații prevăzute de dreptul Uniunii de a prezenta informații privind durabilitatea, inclusiv la obligațiile prevăzute în Regulamentul (UE) 2020/852 și în Regulamentul (UE) 2019/2088. În plus, standardele obligatorii de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile din Uniune trebuie să fie proporționale cu nivelul de ambiție al Pactului verde european și cu obiectivul Uniunii de realizare a neutralității climatice până în 2050. Prin urmare, este necesar să se confere Comisiei competența de a adopta standarde de raportare privind durabilitatea la nivelul Uniunii, care să permită adoptarea lor rapidă și să asigure concordanța conținutului standardelor de raportare privind durabilitatea cu nevoile Uniunii.
- (34) Grupul Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) este o asociație nonprofit înființată în temeiul dreptului belgian, care servește interesului public, oferind consultanță Comisiei cu privire la aprobarea standardelor internaționale de raportare financiară. EFRAG a dobândit o reputație de centru european de specialitate în materie de raportare a întreprinderilor și se află într-o poziție bună pentru a promova coordonarea dintre standardele europene de raportare privind durabilitatea și inițiativele internaționale care urmăresc să dezvolte standarde coerente la nivel mondial. În martie 2021, un grup operativ multipartit înființat de EFRAG a publicat recomandări referitoare la posibila elaborare a unor standarde de raportare privind durabilitatea pentru Uniunea Europeană. Respectivele recomandări conțin propuneri de elaborare a unui set coerent și cuprinzător de standarde de raportare, care să acopere toate aspectele legate de durabilitate dintr-o dublă perspectivă asupra pragului de semnificație. Respectivele recomandări conțin, de asemenea, o foaie de parcurs detaliată pentru elaborarea unor astfel de standarde, precum și propuneri de consolidare reciprocă a cooperării dintre inițiativele mondiale de stabilire a unor standarde și inițiativele Uniunii Europene de stabilire a standardelor. În martie 2021, președintele EFRAG a publicat recomandări privind posibile modificări în materie de guvernanță ale EFRAG, în cazul în care i s-ar solicita să elaboreze un aviz tehnic asupra standardelor de raportare privind durabilitatea.

Printre aceste recomandări se numără stabilirea, în cadrul EFRAG, a unui nou pilon al raportării privind durabilitatea, fără a se modifica însă în mod semnificativ actualul pilon al raportării financiare. Atunci când adoptă standarde de raportare privind durabilitatea, Comisia ar trebui să țină seama de avizul tehnic pe care îl va elabora EFRAG. Pentru a asigura standarde de înaltă calitate care să contribuie la binele public european și să răspundă nevoilor întreprinderilor și ale utilizatorilor informațiilor raportate, avizul tehnic al EFRAG ar trebui să fie elaborat respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența, să fie însoțit de analize cost-beneficiu și să utilizeze cunoștințele și competențele de specialitate ale părților interesate relevante. Pentru a se asigura că standardele Uniunii de raportare privind durabilitatea țin seama de opiniile statelor membre ale Uniunii, Comisia ar trebui, înainte de adoptarea standardelor, să consulte Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (UE) 1606/2002, în legătură cu avizul tehnic al EFRAG. Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA), Autoritatea Bancară Europeană (ABE) și Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA) joacă un rol în elaborarea standardelor tehnice de reglementare în temeiul Regulamentului (UE) 2019/2088 și este necesar să existe o coerență între respectivele standarde tehnice de reglementare și standardele de raportare privind durabilitatea. În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ³¹, ESMA joacă, de asemenea, un rol în promovarea convergenței în materie de supraveghere la asigurarea respectării raportării la nivel de întreprindere de către emitenții ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate din UE și care vor trebui să utilizeze aceste standarde de raportare privind durabilitatea. Prin urmare, ESMA, ABE și EIOPA ar trebui să aibă obligația de a emite un aviz asupra avizului tehnic al EFRAG.

³¹ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

Acest aviz ar trebui furnizat în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei. În plus, Comisia ar trebui să consulte Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă, pentru a se asigura că standardele de raportare privind durabilitatea sunt coerente cu politica și legislația relevantă a Uniunii. Eventualul aviz pe care unul dintre aceste organisme decide să îl emită se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.

- (35) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie coerente cu alte acte legislative ale Uniunii. Standardele respective ar trebui, în special, să fie aliniate la cerințele de prezentare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și ar trebui să țină seama de indicatorii și metodologiile subiacente prevăzute în diferitele acte delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852, de cerințele de prezentare aplicabile administratorilor de indici de referință în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului ³², de standardele minime pentru construirea indicilor de referință ai UE pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris, precum și de orice activitate desfășurată de Autoritatea Bancară Europeană în ceea ce privește punerea în aplicare a cerințelor de prezentare prevăzute în cadrul pilonului III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Standardele ar trebui să țină seama de legislația de mediu a Uniunii, inclusiv de Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ³³ și de Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ³⁴, și de Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei ³⁵ și de anexele la aceasta, precum și de actualizările lor.

³² Regulamentul (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind indicii utilizați ca indici de referință în cadrul instrumentelor financiare și al contractelor financiare sau pentru a măsura performanțele fondurilor de investiții și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE și a Regulamentului (UE) nr. 596/2014 (JO L 171, 29.6.2016, p. 1).

³³ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

³⁴ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

³⁵ Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1).

Ar trebui să se țină seama și de alte acte legislative relevante ale Uniunii, inclusiv de Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului ³⁶, precum și de cerințele prevăzute în dreptul Uniunii pentru întreprinderi în ceea ce privește sarcinile directorilor și obligația de diligență.

- (36) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama de ghidul Comisiei privind raportarea informațiilor nefinanciare ³⁷ și de orientările Comisiei privind raportarea informațiilor legate de climă ³⁸. De asemenea, ele ar trebui să țină seama și de alte cerințe de raportare din Directiva 2013/34/UE care nu sunt direct legate de durabilitate, cu scopul de a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor raportate să înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii, prin maximizarea legăturilor dintre informațiile privind durabilitatea și alte informații raportate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE.
- (37) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie proporționale și nu ar trebui să impună sarcini administrative inutile societăților care sunt obligate să le utilizeze. Pentru a reduce la minimum perturbările pentru întreprinderile care raportează deja informații privind durabilitatea, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama, după caz, de standardele și cadrele existente pentru raportarea și contabilitatea privind durabilitatea. Printre acestea se numără Inițiativa de Raportare Globală, Consiliul pentru standardele de contabilitate pentru durabilitate, Consiliul internațional pentru raportarea integrată, Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, Grupul operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă, Consiliul pentru standardele de informare privind emisiile de dioxid de carbon și CDP (fostul Proiect de informare privind emisiile de dioxid de carbon). Standardele Uniunii Europene ar trebui să țină seama de orice standard de raportare privind durabilitatea elaborat sub auspiciile Fundației pentru standarde internaționale de raportare financiară. Pentru a evita fragmentarea legislativă inutilă care ar putea avea consecințe negative pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel mondial, standardele europene ar trebui să contribuie la procesul de convergență a standardelor de raportare privind durabilitatea la nivel mondial.

³⁶ Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17).

³⁷ 2017/C 215/01.

³⁸ 2019/C 209/01.

- (38) În comunicarea sa privind Pactul verde european, Comisia Europeană s-a angajat să sprijine întreprinderile și alte părți interesate în instituirea unor practici standardizate de contabilitate privind capitalul natural, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel internațional, cu scopul de a asigura o gestionare adecvată a riscurilor de mediu și a oportunităților de atenuare a acestora și de a reduce costurile aferente tranzacțiilor. Proiectul Transparent sponsorizat în cadrul programului LIFE elaborează prima metodologie de contabilitate privind capitalul natural, care va facilita compararea metodelor existente și le va face mai transparente, coborând, în același timp, pragul pe care societățile trebuie să îl atingă pentru adoptarea și utilizarea sistemelor în sprijinul adaptării activității lor la exigențele viitorului. Protocolul privind capitalul natural este, de asemenea, o referință importantă în acest domeniu. Deși servesc în principal la consolidarea deciziilor de gestionare internă, metodele de contabilitate privind capitalul natural ar trebui luate în considerare în mod corespunzător la stabilirea standardelor de raportare privind durabilitatea. Unele metodologii de contabilitate privind capitalul natural urmăresc să atribuie o valoare monetară impactului activităților societăților asupra mediului, ceea ce poate ajuta utilizatorii să înțeleagă mai bine respectivul impact. Prin urmare, este oportun să se poată include în standardele de raportare privind durabilitatea indicatori monetizați ai impactului asupra durabilității, dacă acest lucru este considerat necesar.
- (39) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de principiile și cadrele recunoscute la nivel internațional privind conduita profesională, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă, inclusiv obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU, Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri și orientările sectoriale conexe, Pactul mondial al ONU, Declarația tripartită de principii a Organizației Internaționale a Muncii privind întreprinderile multinaționale și politica socială, standardul ISO 26000 privind responsabilitatea socială și principiile ONU pentru investiții responsabile.

- (40) Ar trebui să se asigure faptul că informațiile raportate de întreprinderi în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea răspund nevoilor utilizatorilor. Prin urmare, standardele de raportare ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la toți factorii de mediu majori, inclusiv la impactul acestora asupra climei, a aerului, a solului, a apei și a biodiversității, precum și cu privire la dependența lor de aceste elemente. Regulamentul (UE) 2020/852 prevede o clasificare a obiectivelor de mediu ale Uniunii. Din motive de coerență, este oportun să se utilizeze o clasificare similară pentru identificarea factorilor de mediu care ar trebui abordați de standardele de raportare privind durabilitatea. Standardele de raportare ar trebui să ia în considerare și să specifice orice informație geografică sau alte informații contextuale pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte pentru a oferi o înțelegere a principalului lor impact asupra aspectelor legate de durabilitate și a principalelor riscuri pentru întreprindere care decurg din aspectele legate de durabilitate.
- (41) În ceea ce privește informațiile legate de climă, utilizatorii sunt interesați să cunoască riscurile fizice și de tranziție ale întreprinderilor și reziliența acestora în diferite scenarii climatice. Ei sunt interesați, de asemenea, de nivelul și domeniul de aplicare al emisiilor și al absorbțiilor de gaze cu efect de seră atribuite întreprinderii, inclusiv de măsura în care întreprinderea utilizează compensările și de sursa acestor compensări. Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei necesită alinierea standardelor de contabilizare și de compensare a emisiilor de gaze cu efect de seră. Utilizatorii au nevoie de informații fiabile cu privire la compensări, care să răspundă preocupărilor legate de posibilitatea unei duble contabilizări și a unor supraestimări, având în vedere riscurile pe care dubla contabilizare și supraestimările le pot crea pentru atingerea obiectivelor legate de climă. Prin urmare, standardele de raportare ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze cu privire la aceste aspecte.
- (42) Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei și circulare, precum și a unui mediu fără substanțe toxice necesită mobilizarea deplină a tuturor sectoarelor economice. Reducerea consumului de energie și mărirea eficienței energetice sunt esențiale în acest sens, deoarece energia este utilizată în toate lanțurile de aprovizionare. Prin urmare, aspectele energetice ar trebui să fie luate în considerare în mod corespunzător în standardele de raportare privind durabilitatea, în special în ceea ce privește aspectele de mediu.

(43) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la factorii sociali, inclusiv factorii de personal și drepturile omului. Aceste informații ar trebui să se refere la impactul întreprinderilor asupra oamenilor, inclusiv asupra sănătății umane. Informațiile pe care întreprinderile le prezintă cu privire la drepturile omului ar trebui să includă, când este relevant, informații cu privire la munca forțată în lanțurile lor valorice. Standardele de raportare care abordează factori sociali ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește principiile Pilonului european al drepturilor sociale care sunt relevante pentru întreprinderi, inclusiv egalitatea de șanse pentru toți și condițiile de muncă. Planul de acțiune privind Pilonul european al drepturilor sociale, adoptat în martie 2021, solicită cerințe mai stricte de raportare de către întreprinderi cu privire la aspectele sociale. Standardele de raportare ar trebui să specifice, de asemenea, informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la drepturile omului, libertățile fundamentale, principiile democratice și standardele stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții fundamentale ale ONU privind drepturile omului, în Declarația Organizației Internaționale a Muncii cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă, în convențiile fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(44) Utilizatorii au nevoie de informații cu privire la factorii de guvernare. Factorii de guvernare cei mai relevanți pentru utilizatori sunt menționați în cadre de raportare de referință, cum ar fi Inițiativa de Raportare Globală și Grupul operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă, precum și în cadre globale de referință, cum ar fi Principiile de guvernare globală ale Rețelei internaționale pentru guvernare corporativă și Principiile OCDE/G20 privind guvernarea corporativă. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la factorii de guvernare. Astfel de informații ar trebui să acopere rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate și accesul acestora la expertiză și la competențe pentru a îndeplini acest rol, prin propria expertiză sau prin accesul la expertiza necesară, precum și informații privind sistemele de control intern și de gestionare a riscurilor ale unei întreprinderi în legătură cu procesul de raportare privind durabilitatea.

Utilizatorii au nevoie, de asemenea, de informații cu privire la cultura corporativă a întreprinderilor și la abordarea eticii în afaceri, care sunt elemente recunoscute ale cadrelor de referință privind guvernanta corporativă, cum ar fi Principiile de guvernanta globală ale Rețelei internaționale pentru guvernanta corporativă, inclusiv de informații despre combaterea corupției și a mitei și despre angajamentele politice ale întreprinderii, printre care activitățile de lobby. Informațiile privind conducerea întreprinderii și calitatea relațiilor cu clienții, cu furnizorii și cu comunitățile afectate de activitățile întreprinderii îi ajută pe utilizatori să înțeleagă riscurile unei întreprinderi, precum și impactul acesteia asupra aspectelor legate de durabilitate. Informațiile privind relațiile cu furnizorii includ practicile de plată referitoare la data sau perioada de plată, rata dobânzii pentru efectuarea cu întârziere a plăților sau compensația pentru costurile de recuperare menționate în Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului ³⁹ referitoare la întârzierea efectuării plăților în tranzacțiile comerciale. În fiecare an, mii de întreprinderi, în special IMM-uri, suportă sarcini administrative și financiare deoarece sunt plătite cu întârziere sau nu sunt plătite deloc. În cele din urmă, întârzierea plăților duce la insolabilitate și faliment, ceea ce are efecte distructive asupra întregului lanț valoric. Creșterea nivelului de informare cu privire la practicile de plată ar trebui să permită altor întreprinderi să identifice plătitori prompti și de încredere, să detecteze practicile de plată neechitabile, să acceseze informații cu privire la întreprinderile cu care desfășoară activități comerciale și să negocieze condiții de plată mai echitabile.

- (45) Standardele de raportare ar trebui să promoveze o viziune mai integrată a tuturor informațiilor publicate de întreprinderi în raportul de gestiune, pentru a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor respective să înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii. Standardele respective ar trebui să facă distincția, după caz, între informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel individual și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel consolidat. Standardele respective ar trebui să conțină, de asemenea, orientări pentru întreprinderi cu privire la procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor privind durabilitatea care ar trebui incluse în raportul de gestiune, deoarece o întreprindere ar trebui să aibă obligația de a prezenta doar informațiile relevante pentru înțelegerea impactului acesteia asupra aspectelor legate de durabilitate, precum și informațiile relevante pentru înțelegerea modului în care aspectele legate de durabilitate îi afectează dezvoltarea, performanța și poziția.

³⁹ Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO L 48, 23.2.2011, p. 1).

- (46) Întreprinderile din același sector sunt adesea expuse unor riscuri similare legate de durabilitate și au adesea un impact similar asupra societății și a mediului. Comparațiile dintre întreprinderile din același sector sunt deosebit de valoroase pentru investitori și alți utilizatori ai informațiilor privind durabilitatea. Prin urmare, standardele de raportare privind durabilitatea adoptate de Comisie ar trebui să specifice atât informațiile pe care întreprinderile din toate sectoarele ar trebui să le prezinte, cât și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în funcție de sectorul lor de activitate. Standardele ar trebui, de asemenea, să țină seama de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la furnizorii care sunt IMM-uri și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente.
- (47) Pentru a răspunde în timp util nevoilor de informare ale utilizatorilor și având în vedere, în special, urgența de a răspunde nevoilor de informare ale participanților la piețele financiare care fac obiectul cerințelor prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul articolului 4 alineatele (6) și (7) din Regulamentul (UE) 2019/2088, Comisia ar trebui să adopte un prim set de standarde de raportare până la 31 octombrie 2022. Setul respectiv de standarde de raportare ar trebui să precizeze informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește toate domeniile de raportare și aspectele legate de durabilitate și de care participanții la piața financiară au nevoie pentru a respecta obligațiile de informare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Comisia ar trebui să adopte, cel târziu la 31 octombrie 2023, un al doilea set de standarde de raportare care să precizeze informațiile suplimentare pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la aspectele legate de durabilitate și la domeniile de raportare, acolo unde este necesar, și informațiile specifice sectorului în care își desfășoară activitatea o întreprindere. Comisia ar trebui să revizuiască standardele, inclusiv standardele pentru IMM-uri, o dată la trei ani pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluția standardelor internaționale.

(48) Directiva 2013/34/UE nu prevede ca raportul de gestiune să fie furnizat în format digital, ceea ce îngreunează posibilitatea de a localiza și de a utiliza informațiile raportate. Utilizatorii de informații privind durabilitatea se așteaptă din ce în ce mai mult ca aceste informații să poată fi găsite și citite automat în formate digitale. Digitalizarea creează oportunități de exploatare a informațiilor într-un mod mai eficient și are potențialul de a genera economii semnificative de costuri atât pentru utilizatori, cât și pentru întreprinderi. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a-și întocmi rapoartele de gestiune în formatul prevăzut la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei ⁴⁰, formatul XHTML, și de a marca informațiile privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul prevăzut în regulamentul delegat sus-menționat, o dată ce acest format va fi stabilit. Va fi necesară o taxonomie digitală a standardelor Uniunii de raportare privind durabilitatea pentru a permite etichetarea informațiilor raportate în conformitate cu standardele respective. Aceste cerințe ar trebui să contribuie la activitatea privind digitalizarea, anunțată de Comisie în Comunicarea intitulată *O strategie europeană privind datele* ⁴¹ și în *Strategia UE privind finanțele digitale* ⁴². Aceste cerințe completează, de asemenea, crearea unui punct unic de acces european pentru informațiile publice referitoare la întreprinderi, astfel cum se prevede în Planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital, care ia în considerare, de asemenea, necesitatea unor date structurate.

⁴⁰ Regulamentul delegat (UE) 2018/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).

⁴¹ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/european-strategy-data>

⁴² https://ec.europa.eu/info/publications/200924-digital-finance-proposals_en

- (49) Pentru a permite includerea informațiilor raportate privind durabilitatea în punctul unic de acces european, statele membre ar trebui să se asigure că întreprinderile ale căror valori mobiliare nu sunt cotate pe piețe reglementate își publică raportul de gestiune, inclusiv raportarea privind durabilitatea, în formatul electronic prevăzut în Regulamentul delegat (UE) 2018/815 al Comisiei.
- (50) Articolul 19a alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE permite statelor membre să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul de gestiune declarația nefinanciară prevăzută la articolul 19a alineatul (1). Statele membre pot face acest lucru în cazul în care întreprinderea în cauză întocmește un raport separat care este publicat împreună cu raportul de gestiune în conformitate cu articolul 30 din directiva respectivă sau în cazul în care raportul este pus la dispoziția publicului pe site-ul web al întreprinderii într-un termen rezonabil care nu depășește șase luni de la data bilanțului și este menționat în raportul de gestiune. Aceeași posibilitate există și pentru declarația nefinanciară consolidată menționată la articolul 29a alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE. Douăzeci de state membre au utilizat această opțiune. Posibilitatea de a publica un raport separat împiedică însă disponibilitatea informațiilor care fac legătura între informațiile financiare și cele privind aspectele legate de durabilitate. De asemenea, este îngreunată astfel posibilitatea de a localiza și de a accesa informațiile de către utilizatori, în special de către investitori, care sunt interesați atât de informațiile financiare, cât și de cele privind durabilitatea. Eventualele momente diferite de publicare a informațiilor financiare și a informațiilor privind durabilitatea exacerbează această problemă. Publicarea într-un raport separat poate, de asemenea, să dea impresia, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, că informațiile privind durabilitatea aparțin unei categorii de informații mai puțin relevante, ceea ce poate avea un impact negativ asupra percepției privind fiabilitatea informațiilor. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să raporteze informațiile privind durabilitatea într-o secțiune dedicată clar identificabilă a raportului de gestiune, iar statelor membre nu ar trebui să li se mai permită să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul de gestiune informații privind aspectele legate de durabilitate.

O astfel de obligație contribuie, de asemenea, la clarificarea rolului pe care autoritățile naționale competente îl au în supravegherea raportării privind durabilitatea, ca parte a raportului de gestiune, în conformitate cu Directiva 2004/109/CE. În plus, întreprinderile care au obligația de a raporta informații privind durabilitatea nu ar trebui în niciun caz să fie scutite de obligația de a publica raportul de gestiune, deoarece este important să se asigure că informațiile privind durabilitatea sunt puse la dispoziția publicului.

- (51) Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE prevede ca întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate să includă în raportul de gestiune o declarație privind guvernanța corporativă, care trebuie să conțină, printre alte informații, o descriere a politicii de diversitate aplicate de întreprindere în ceea ce privește organele sale de administrație, de conducere și de supraveghere. Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE oferă întreprinderilor flexibilitatea de a decide asupra căror aspecte ale diversității raportează. Dispoziția nu impune în mod explicit întreprinderilor să includă informații cu privire la vreun aspect specific al diversității. Pentru a se înainta în direcția unei participări mai echilibrate din punctul de vedere al genului la procesul decizional economic, este necesar să se asigure faptul că întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate raportează întotdeauna cu privire la politicile lor privind diversitatea de gen și la punerea în aplicare a acestora. Însă, pentru a se evita sarcinile administrative inutile, întreprinderile respective ar trebui să aibă posibilitatea de a raporta unele dintre informațiile prevăzute la articolul 20 din Directiva 2013/34/UE odată cu alte informații legate de durabilitate. În cazul în care decid să facă acest lucru, declarația privind guvernanța corporativă trebuie să includă o trimitere la raportarea privind durabilitatea a întreprinderii, iar informațiile conforme cu articolul 20 din Directiva 2013/34/UE ar trebui să facă în continuare obiectul cerințelor de asigurare aferente declarației privind guvernanța corporativă.

- (52) Articolul 33 din Directiva 2013/34/UE prevede ca statele membre să se asigure că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi au responsabilitatea colectivă de a se asigura că situațiile financiare anuale (consolidate), raportul de gestiune (consolidat) și declarația (consolidată) privind guvernanța corporativă sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele directivei respective. Responsabilitatea colectivă respectivă ar trebui extinsă la cerințele privind digitalizarea prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/815, la cerința de respectare a standardelor Uniunii de raportare privind durabilitatea și la cerința de a marca raportarea privind durabilitatea.
- (53) Profesia de asigurare face distincția între misiunile de asigurare limitată și misiunile de asigurare rezonabilă. Concluzia unei misiuni de asigurare limitată este furnizată, de obicei, într-o formă negativă de exprimare, conținând informația că practicianul nu a identificat nicio problemă care să îl conducă la concluzia că obiectul a fost prezentat eronat în mod semnificativ. Auditorul efectuează mai puține teste decât cele efectuate în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă. Prin urmare, volumul de muncă pentru o misiune de asigurare limitată este mai mic decât în cazul unei asigurări rezonabile. Efortul depus în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă implică proceduri extinse, inclusiv luarea în considerare a controalelor interne ale întreprinderii raportoare și testarea de fond, și, prin urmare, este semnificativ mai mare decât în cazul unei misiuni de asigurare limitată. Concluzia acestui tip de misiune este furnizată, de obicei, într-o formă pozitivă de exprimare și conține un aviz cu privire la măsurarea obiectului pe baza unor criterii definite în prealabil. Articolul 19a alineatul (5) și articolul 29a alineatul (5) din Directiva 2013/34/UE prevăd ca statele membre să se asigure că auditorul statutar sau firma de audit verifică dacă s-a furnizat declarația nefinanciară sau raportul separat. Dispozițiile menționate nu cuprind cerința ca un prestator independent de servicii de asigurare să verifice informațiile, deși permit statelor membre să prevadă o astfel de verificare dacă doresc acest lucru.

Absența unei cerințe de asigurare în legătură cu raportarea privind durabilitatea, spre deosebire de cerința ca auditorul statutar să efectueze o misiune de asigurare rezonabilă privind situațiile financiare, ar amenința credibilitatea informațiilor prezentate privind durabilitatea, neîndeplinind astfel nevoile utilizatorilor cărora le sunt destinate informațiile respective. Deși obiectivul este să existe un nivel similar de asigurare pentru raportarea financiară și pentru cea privind durabilitatea, absența unui standard stabilit de comun acord pentru asigurarea raportării privind durabilitatea creează riscul unei înțelegeri și al unor așteptări diferite cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă pentru diferite categorii de informații privind durabilitatea, în special în ceea ce privește prezentarea de informații prospective și calitative. Prin urmare, ar trebui avută în vedere o abordare progresivă de mărire a nivelului de asigurare necesar pentru informațiile privind durabilitatea, începând cu obligația impusă auditorului statutar sau firmei de audit de a exprima un aviz cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, pe baza unei misiuni de asigurare limitată. Acest aviz ar trebui să se refere la conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare ale Uniunii privind durabilitatea, la procesul desfășurat de întreprindere pentru a identifica informațiile raportate în temeiul standardelor de raportare privind durabilitatea și la respectarea cerinței de a marca raportarea privind durabilitatea. Auditorul ar trebui să evalueze, de asemenea, dacă raportarea întreprinderii respectă cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852.

Pentru a garanta o înțelegere și așteptări comune cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă, auditorul statutar sau firma de audit ar trebui să aibă obligația de a exprima un aviz bazat pe o misiune de asigurare rezonabilă cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, atunci când Comisia adoptă standarde de asigurare pentru asigurarea rezonabilă a raportării privind durabilitatea, după șase ani de la aplicarea pentru prima dată a cerințelor în materie de asigurare și raportare. Abordarea progresivă, de la asigurarea limitată la asigurarea rezonabilă, ar permite astfel, de asemenea, dezvoltarea progresivă a pieței de asigurare pentru informațiile privind durabilitatea și a practicilor de raportare ale întreprinderilor. În sfârșit, această abordare progresivă ar etapiza creșterea costurilor pentru întreprinderile care raportează, având în vedere că asigurarea rezonabilă este mai costisitoare decât asigurarea limitată. Întreprinderile care fac obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea pot decide să obțină un aviz cu privire la raportarea lor privind durabilitatea pe baza unei misiuni de asigurare rezonabilă dacă doresc acest lucru și, în acest caz, se consideră că au respectat obligația de a obține un aviz pe baza unei misiuni de asigurare limitată. Ar trebui remarcat faptul că avizul de asigurare rezonabilă privind informațiile prospective este doar o asigurare că aceste informații au fost întocmite în conformitate cu standardele aplicabile.

(54) Auditorii statutare sau firmele de audit verifică deja situațiile financiare și raportul de gestiune. Asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorii statutare sau firmele de audit ar contribui la asigurarea conectivității dintre informațiile financiare și cele privind durabilitatea și a coerenței acestora, ceea ce este deosebit de important pentru utilizatorii informațiilor privind durabilitatea. Cu toate acestea, există un risc de concentrare suplimentară a pieței de audit, care ar putea pune în pericol independența auditorilor și ar putea mări onorariile de audit sau onorariile aferente misiunilor de asigurare a raportării privind durabilitatea. Prin urmare, este de dorit să se ofere întreprinderilor posibilitatea de a alege dintr-o gamă mai largă de prestatori independenți de servicii de asigurare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Prin urmare, statelor membre ar trebui să li se permită să acrediteze prestatori independenți de servicii de asigurare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁴³ pentru emiterea unui aviz asupra raportării privind durabilitatea, care ar trebui publicat împreună cu raportul de gestiune. În plus, statelor membre ar trebui să li se ofere posibilitatea de a permite unui auditor statutar, altul decât cel (cei) care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime un aviz cu privire la raportarea privind durabilitatea. Mai mult decât atât, dacă permit prestatorilor de servicii de asigurare independenți să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea, statele membre ar trebui, în același timp, să permită unui auditor statutar, altul decât cel (cei) care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime un aviz cu privire la raportarea privind durabilitatea.

⁴³ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

Statele membre ar trebui să stabilească cerințe care să asigure calitatea misiunii de asigurare desfășurate de prestatorii independenți de servicii de asigurare și rezultate coerente în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Prin urmare, toți prestatorii independenți de servicii de asigurare ar trebui să se supună unor cerințe echivalente cu cele prevăzute în Directiva 2006/43/CE în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, care să fie în același timp adaptate la caracteristicile prestatorilor independenți de servicii de asigurare care nu efectuează audituri statutare. În special, statele membre ar trebui să stabilească cerințe echivalente în ceea ce privește formarea și examinarea, formarea continuă, sistemele de asigurare a calității, etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional, numirea și revocarea, organizarea activității prestatorilor independenți de servicii de asigurare, investigațiile și sancțiunile, precum și neregulile în materie de raportare. Se vor garanta astfel, de asemenea, condiții de concurență echitabile pentru toate persoanele și firmele autorizate de statele membre să emită un aviz asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv pentru auditorii statutari. În cazul în care o întreprindere solicită un aviz din partea unui prestator independent de servicii de asigurare acreditat, altul decât auditorul statutar, cu privire la raportarea sa privind durabilitatea, întreprinderea respectivă nu ar trebui să solicite acest aviz și din partea auditorului statutar. Prestatorilor independenți de servicii de asigurare care au fost deja acreditați de un stat membru pentru asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să li se permită în continuare să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea. În mod similar, statele membre ar trebui să se asigure că prestatorii independenți de servicii de asigurare care, la data intrării în vigoare a noilor cerințe privind formarea și examinarea, se află în proces de acreditare, nu fac obiectul acestor noi cerințe de acreditare, cu condiția să încheie procesul în următorii doi ani. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să se asigure că toți prestatorii independenți de servicii de asigurare acreditați de un stat membru pentru asigurarea raportării privind durabilitatea înainte de termenul de doi ani de la intrarea în vigoare a noilor cerințe de acreditare dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea, prin intermediul educației profesionale continue.

- (55) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁴⁴ stabilește norme privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate. Este necesar să se asigure aplicarea unor norme unitare în ceea ce privește auditul situațiilor financiare și asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorul statutar. Directiva 2006/43/CE ar trebui să se aplice în cazul în care avizul asupra raportării privind durabilitatea este emis de auditorul statutar sau de firma de audit.
- (56) Normele privind autorizarea și recunoașterea auditorilor statutari și a firmelor de audit ar trebui să permită calificarea suplimentară a auditorilor statutari pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Statele membre ar trebui să se asigure că auditorii statutari care doresc să se califice pentru asigurarea raportării privind durabilitatea dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la subiectele relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica cunoștințele respective în practică. Cu toate acestea, auditorilor statutari care au fost deja autorizați sau recunoscuți de un stat membru ar trebui să li se permită în continuare să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea. În mod similar, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele fizice care se află în procesul de autorizare la data intrării în vigoare a acestor noi cerințe pentru asigurarea raportării privind durabilitatea nu fac obiectul acestor cerințe, cu condiția să încheie procesul în următorii doi ani. Statele membre ar trebui să se asigure totuși că auditorii statutari care sunt autorizați înainte de termenul de doi ani de la intrarea în vigoare a noilor cerințe și care doresc să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea, prin formare profesională continuă. Persoanele fizice care decid să fie autorizate ca auditori statutari numai pentru auditul financiar pot decide ulterior să se califice pentru asigurarea raportării privind durabilitatea.

⁴⁴ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

Pentru a realiza acest lucru, ele ar trebui să îndeplinească cerințele necesare stabilite de statele membre pentru a se asigura că auditorii statutari care doresc să se califice pentru asigurarea raportării privind durabilitatea dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la subiectele relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica cunoștințele respective în practică. Prin urmare, aceștia ar trebui să încheie, până la momentul respectiv, pregătirea practică obligatorie de opt luni în domeniul asigurării raportării anuale și consolidate privind durabilitatea sau al altor servicii legate de durabilitate.

- (57) Ar trebui să se asigure coerența cerințelor impuse auditorilor în ceea ce privește activitatea lor de audit statutar și de asigurare a raportării privind durabilitatea. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că ar trebui să existe cel puțin un partener-cheie în materie de durabilitate care să fie implicat activ în desfășurarea asigurării raportării privind durabilitatea. Atunci când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, auditorii statutari ar trebui să aibă obligația de a dedica suficient timp misiunii și de a alocă suficiente resurse pentru a putea să își îndeplinească sarcinile în mod corespunzător. În sfârșit, în evidența clienților ar trebui să se specifice onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și ar trebui creat un dosar de asigurare care să includă informații legate de asigurarea raportării privind durabilitatea. În cazul în care același auditor statutar efectuează atât auditul statutar al situațiilor financiare anuale, cât și asigurarea raportării privind durabilitatea, dosarul de asigurare poate fi inclus în dosarul de audit. Cu toate acestea, cerințele impuse auditorilor statutari cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să se aplice numai auditorilor statutari care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (58) Articolul 25 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie norme corespunzătoare pentru a evita ca onorariile pentru auditul statutar să fie influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare către entitatea auditată sau să fie condiționate în vreun fel. Articolele 21-24 din directiva respectivă prevăd, de asemenea, ca statele membre să se asigure că auditorii statutari care efectuează audituri statutare respectă normele privind etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional. Din motive de coerență, este oportun ca normele respective să fie extinse la activitatea desfășurată de auditorii statutari cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea.

- (59) Pentru a prevedea practici uniforme de asigurare și o asigurare de înaltă calitate a raportării privind durabilitatea în întreaga Uniune, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde de asigurare în materie de durabilitate prin intermediul unor acte delegate. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune. Aceste standarde de asigurare ar trebui să stabilească procedurile pe care auditorul trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula concluziile asupra asigurării raportării privind durabilitatea. Pentru a se facilita armonizarea asigurării raportării privind durabilitatea în toate statele membre, COESA este încurajat să adopte orientări fără caracter obligatoriu pentru a stabili procedurile care trebuie îndeplinite pentru exprimarea unui aviz cu privire la raportarea privind durabilitatea, până când Comisia adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune.
- (60) Articolul 27 din Directiva 2006/43/CE stabilește norme privind auditul statutar al unui grup de întreprinderi. Ar trebui stabilite norme similare pentru asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea.
- (61) Articolul 28 din Directiva 2006/43/CE prevede obligația auditorilor statutari sau a firmelor de audit de a-și prezenta rezultatele auditului statutar într-un raport de audit. Ar trebui stabilite norme similare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Rezultatele misiunii ar trebui să fie prezentate într-un raport de asigurare. În cazul în care același auditor statutar efectuează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și asigurarea raportării privind durabilitatea, informațiile referitoare la misiunea de asigurare a raportării privind durabilitatea pot fi prezentate în dosarul de audit.

- (62) Articolul 29 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie un sistem de verificare pentru asigurarea calității auditorilor statutari și a firmelor de audit. Pentru a se asigura că și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea au loc verificări pentru asigurarea calității și că persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității au formarea profesională corespunzătoare și experiența relevantă în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea, cerința de instituire a unui sistem de verificare pentru asigurarea calității ar trebui extinsă la asigurarea raportării privind durabilitatea. Ca măsură de tranziție, până la 31 decembrie 2025, persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității legate de asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să fie scutite de obligația de a avea experiență relevantă în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate.
- (63) Capitolul VII din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să dispună de un regim de investigații și sancțiuni pentru auditorii statutari și firmele de audit care efectuează audituri statutare. Capitolul VIII din directiva respectivă prevede ca statele membre să organizeze un sistem eficace de supraveghere publică și să se asigure că mecanismele de reglementare pentru sistemele de supraveghere publică permit o cooperare eficace la nivelul Uniunii în ceea ce privește activitățile de supraveghere ale statelor membre. Aceste cerințe ar trebui extinse la auditorii statutari și la firmele de audit care efectuează misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența investigațiilor, a sancțiunilor și a cadrelor de supraveghere instituite pentru activitatea auditorului în cadrul auditului statutar și al asigurării raportării privind durabilitatea.

- (64) Articolele 37 și 38 din Directiva 2006/43/CE conțin norme privind numirea și demiterea auditorilor statutar și a firmelor de audit care efectuează audituri statutare. Aceste norme ar trebui extinse la asigurarea raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența normelor impuse auditorilor în ceea ce privește activitatea lor de audit statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (65) Articolul 39 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să se asigure că fiecare entitate de interes public are un comitet de audit și precizează sarcinile acestuia în ceea ce privește auditul statutar. Respectivului comitet de audit ar trebui să i se atribuie anumite sarcini în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Sarcinile respective ar trebui să includă obligația de informare a organului de administrație sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și obligația de explicare a modului în care comitetul de audit a contribuit la integritatea raportării privind durabilitatea și a rolului comitetului de audit în procesul respectiv. Statele membre ar trebui să poată permite ca sarcinile atribuite comitetului de audit în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea să fie îndeplinite de organul de administrație sau de supraveghere în ansamblu ori de un organ special instituit de organul de administrație sau de supraveghere.
- (66) Articolul 45 din Directiva 2006/43/CE conține cerințe privind înregistrarea și supravegherea auditorilor și a entităților de audit din țări terțe. Pentru a se asigura existența unui cadru coerent pentru activitatea auditorilor, atât în ceea ce privește auditul statutar, cât și în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, este necesar să se extindă aceste cerințe la asigurarea raportării privind durabilitatea.

(67) Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁴⁵ se aplică auditorilor statutari și firmelor de audit care efectuează audituri statutare ale entităților de interes public. Pentru a asigura independența auditorului statutar atunci când efectuează un audit statutar, regulamentul respectiv stabilește o limită a onorariilor pentru alte servicii pe care acesta le poate obține. Este important să se clarifice faptul că asigurarea raportării privind durabilitatea nu ar trebui să fie luată în considerare la calcularea limitei respective. În plus, articolul 5 din regulamentul respectiv interzice prestarea anumitor servicii care nu sunt de audit în anumite perioade de timp atunci când auditorul statutar desfășoară auditul financiar. Serviciile legate de pregătirea raportării privind durabilitatea, inclusiv orice servicii de consultanță, ar trebui, de asemenea, să fie considerate servicii interzise în perioada de timp prevăzută în regulament. Aceste interdicții ar trebui să se aplice în toate cazurile în care auditorul statutar desfășoară auditul statutar al situațiilor financiare. Pentru a asigura independența auditorului statutar, anumite servicii care nu sunt de audit ar trebui, de asemenea, să fie interzise atunci când auditorul statutar efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea. Articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 prevede obligația auditorilor statutari de a raporta neregulile identificate entității auditate și, în anumite circumstanțe, autorităților stabilite de statele membre ca fiind responsabile să investigheze astfel de nereguli. Această obligație ar trebui extinsă, după caz, la auditorii statutari și firmele de audit în ceea ce privește activitatea lor legată de asigurarea raportării privind durabilitatea a entităților de interes public.

⁴⁵ Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei (JO L 158, 27.5.2014, p. 77).

(70) Articolul 24 din Directiva 2004/109/CE încredințează autorităților naționale de supraveghere sarcina de a asigura respectarea cerințelor de raportare la nivel de întreprindere de către întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate. Articolul 4 din directiva respectivă precizează conținutul rapoartelor financiare anuale, dar nu conține o trimitere explicită la articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE, care prevăd întocmirea unei declarații nefinanciare (consolidate). Acest lucru înseamnă că autoritățile naționale competente din unele state membre nu au niciun mandat legal de a supraveghea respectivă declarații nefinanciare, în special în cazul în care declarațiile respective sunt publicate într-un raport separat, în afara raportului financiar anual, ceea ce poate fi permis în prezent în statele membre. Prin urmare, este necesar să se introducă la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/109/CE o trimitere la raportarea privind durabilitatea. De asemenea, este necesar să se prevadă ca persoanele responsabile din cadrul emitentului să confirme în raportul financiar anual că, din punctul lor de vedere, raportul de gestiune este întocmit în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea. În plus, având în vedere caracterul nou al acestor cerințe de raportare, Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe ar trebui să emită orientări pentru autoritățile naționale competente pentru a promova supravegherea convergentă a raportării privind durabilitatea de către emitenții care fac obiectul Directivei 2004/109/CE. Aceste orientări ar trebui să se aplice exclusiv supravegherii întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate.

- (71) Statele membre sunt invitate să evalueze impactul pe care actele lor de transpunere l-ar avea asupra IMM-urilor, pentru a se asigura că acestea nu sunt afectate în mod disproporționat, acordând o atenție deosebită microîntreprinderilor și sarcinii administrative, și să publice rezultatele acestor evaluări. Statele membre ar trebui să aibă în vedere introducerea unor măsuri de sprijinire a IMM-urilor în aplicarea standardelor de raportare voluntară simplificată.
- (72) Directiva 2013/34/UE, Directiva 2004/109/CE, Directiva 2006/43/CE și Regulamentul (UE) nr. 537/2014 ar trebui modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2013/34/UE

Directiva 2013/34/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 se adaugă alineatele (3) și (3a) cu următorul text:

„(3) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29d, 29a, 30 și 33, la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), la articolul 34 alineatele (2) și (3) și la articolul 51 din prezenta directivă se aplică, de asemenea, actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la următoarele întreprinderi, indiferent de forma juridică a acestora, cu condiția să fie întreprinderi mari sau întreprinderi mici și mijlocii care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din prezenta directivă:

(a) întreprinderi de asigurare în sensul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 91/674/CEE a Consiliului ⁴⁶;

(b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁴⁷.

Statele membre pot alege să nu aplice măsurile de coordonare menționate la primul paragraf în cazul întreprinderilor enumerate la articolul 2 alineatul (5) punctele 2-23 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁴⁸.

⁴⁶ Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7).

⁴⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁴⁸ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (3a) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29d și 29a nu se aplică produselor financiare menționate la articolul 2 punctul 12 literele (b) și (f) din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului, cu condiția ca produsul financiar să nu facă obiectul autogestiei.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. «cifra de afaceri netă» înseamnă sumele obținute din vânzarea de produse și prestarea de servicii după deducerea reducerilor comerciale și a taxei pe valoarea adăugată și a altor impozite direct legate de cifra de afaceri; pentru instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă, «cifra de afaceri netă» se definește în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (c) din Directiva 1986/635 a Consiliului; pentru întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (a) din prezenta directivă, «cifra de afaceri netă» se definește în conformitate cu articolul 35 din Directiva 1991/674 a Consiliului”;

- (b) se adaugă punctele 17-20 cu următorul text:

„17. «aspecte legate de durabilitate» înseamnă factori de mediu, sociali, privind drepturile omului și de guvernare, inclusiv factori de durabilitate astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 24 din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului ⁴⁹;

18. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea de informații referitoare la aspecte legate de durabilitate în conformitate cu articolele 19a, 29a și 29d din prezenta directivă;

⁴⁹ Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

19. «resurse necorporale esențiale» înseamnă resurse fără substanță fizică de care depinde în mod fundamental modelul de afaceri al întreprinderii și care reprezintă o sursă de creare de valoare pentru întreprindere;
20. «prestator independent de servicii de asigurare» înseamnă un organism de evaluare a conformității acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁵⁰ *⁵ pentru activitatea specifică de evaluare a conformității menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă.”

2a. La articolul 19, se adaugă alineatul cu următorul text:

„Întreprinderile mari menționate la articolul 3 alineatul (4) și întreprinderile mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3), care sunt întreprinderi astfel cum sunt menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a), raportează informații cu privire la resursele necorporale esențiale de care depinde în mod fundamental modelul de afaceri al întreprinderii și explică această dependență și modul în care resursele menționate reprezintă o sursă de creare de valoare pentru întreprindere.”

3. Articolul 19a se înlocuiește cu următorul text:

⁵⁰ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

Raportarea privind durabilitatea

- (1) Întreprinderile mari menționate la articolul 3 alineatul (4) și întreprinderile mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3) care sunt întreprinderi astfel cum sunt menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) și care nu sunt microîntreprinderi astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) includ în raportul de gestiune informațiile necesare pentru înțelegerea impactului întreprinderii asupra aspectelor legate de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele legate de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția întreprinderii.

Aceste informații trebuie să fie clar identificabile în raportul de gestiune, într-o secțiune specifică a raportului de gestiune.

- (2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin:
- (a) o descriere succintă a modelului și strategiei de afaceri ale întreprinderii, inclusiv cu privire la:
 - (i) reziliența modelului și strategiei de afaceri ale întreprinderii față de riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate;
 - (ii) oportunitățile pentru întreprindere în legătură cu aspectele legate de durabilitate;
 - (iii) planurile întreprinderii de a se asigura că modelul și strategia sa de afaceri sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris;
 - (iv) modul în care modelul și strategia de afaceri ale întreprinderii țin seama de interesele părților interesate ale întreprinderii și de impactul întreprinderii asupra aspectelor legate de durabilitate;

- (v) modul în care strategia întreprinderii a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (b) o descriere a obiectivelor aferente aspectelor legate de durabilitate stabilite de întreprindere și a progreselor înregistrate de întreprindere în vederea atingerii acestor obiective;
- (c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (d) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (e) o descriere a:
 - (i) procesului de diligență pus în aplicare de întreprindere în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
 - (ii) principalului impact negativ real sau potențial legat de lanțul valoric al întreprinderii, inclusiv de propriile sale operațiuni, de produsele și serviciile sale, de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare;
 - (iii) oricăror acțiuni întreprinse de întreprindere pentru prevenirea, atenuarea sau remedierea impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;
- (f) o descriere a principalelor riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor legate de durabilitate, inclusiv a principalelor relații de dependență a întreprinderii de astfel de aspecte, precum și a modului în care întreprinderea gestionează riscurile respective;
- (g) indicatorii relevanți pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(f).

Întreprinderile raportează procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul de gestiune în conformitate cu alineatul (1), iar în acest proces iau în considerare orizonturi pe termen scurt, mediu și lung.

- (3) Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la lanțul valoric al întreprinderii, inclusiv la operațiunile, produsele și serviciile proprii ale întreprinderii, la relațiile sale de afaceri și la lanțul său de aprovizionare.

Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, trimiteri la alte informații incluse în raportul de gestiune în conformitate cu articolul 19 și la sumele raportate în situațiile financiare anuale, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a întreprinderii, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice înțelegerea corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției întreprinderii și a impactului activității sale.

- (4) Întreprinderile raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b.
- (5) Prin derogare de la articolul 19a alineatele (2)-(4) și fără a aduce atingere alineatelor (7) și (7a), întreprinderile mici și mijlocii menționate la alineatul (1), instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și întreprinderile de asigurare captive, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 2 din Directiva 2009/138/CE, precum și întreprinderile de reasigurare captive, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 5 din Directiva 2009/138/CE, își pot limita raportarea privind durabilitatea la următoarele informații:

- (a) o descriere succintă a modelului și strategiei de afaceri ale întreprinderii;
- (b) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (c) principalele efecte negative reale sau potențiale ale întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate și orice măsuri luate pentru a preveni, a atenua sau a remedia un astfel de efecte negative reale sau potențiale;
- (d) principalele riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor legate de durabilitate și modul în care întreprinderea gestionează riscurile respective;
- (e) indicatorii-cheie necesari pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(d).

Întreprinderile mici și mijlocii, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive care utilizează această derogare raportează în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 29c.

- (6) Se consideră că întreprinderile care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) și întreprinderile care utilizează derogarea prevăzută la alineatul (5) au respectat cerința prevăzută la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf.

- (7) O întreprindere („filiala scutită”) care este filială este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) dacă întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al unei societăți-mamă, întocmit în conformitate cu articolele 29 și 29a. O întreprindere care este filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) în cazul în care întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă respective și în cazul în care raportarea consolidată privind durabilitatea este întocmită într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din prezenta directivă, echivalența fiind stabilită în conformitate cu măsurile relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) primul paragraf din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁵¹.

Scutirea prevăzută la primul paragraf se aplică în următoarele condiții:

- (i) raportul de gestiune al filialei scutite conține toate informațiile următoare:
 - (a) denumirea și sediul social ale societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu articolele 29 și 29a din prezenta directivă sau într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din prezenta directivă, echivalența fiind stabilită în conformitate cu măsurile adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE;

⁵¹ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (*JO L 390, 31.12.2004, p. 38*).

- (b) linkurile către raportul de gestiune consolidat al societății-mamă menționat la primul paragraf și către avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă sau avizul menționat la punctul (ii) de la prezentul paragraf;
 - (c) faptul că întreprinderea este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol.
- (ii) În cazul în care societatea-mamă menționată la primul paragraf este stabilită într-o țară terță, raportul său de gestiune consolidat și avizul bazat pe o misiune de asigurare limitată emis de una sau mai multe persoane ori firme autorizate să exprime un aviz referitor la asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul dreptului național sub incidența căruia intră întreprinderea care a întocmit raportul de gestiune consolidat se publică în conformitate cu articolul 30, în modul prevăzut în dreptul statului membru sub incidența căruia intră filiala scutită.

Statul membru sub incidența căruia intră filiala scutită poate solicita ca raportul de gestiune consolidat al societății-mamă să fie publicat într-o limbă pe care o acceptă și ca orice traducere necesară într-o astfel de limbă să fie certificată.

Întreprinderile care sunt scutite de obligația de a întocmi un raport de gestiune în conformitate cu articolul 37 din prezenta directivă nu sunt obligate să furnizeze informațiile prevăzute la al doilea paragraf punctul (i) literele (a), (b) și (c), cu condiția să publice raportul de gestiune consolidat menționat la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 37 din prezenta directivă.

În sensul primului paragraf și în cazul în care se aplică articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă care sunt afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează în condițiile prevăzute la același articol sunt tratate ca filiale ale organismului central.

În sensul primului paragraf, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (a) din prezenta directivă care fac parte dintr-un grup pe baza unei relații menționate la articolul 212 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Directiva 2009/138/CE care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din directiva respectivă sunt tratate ca filiale ale societății-mamă a grupului respectiv.

(7a) Scutirea de la alineatul (7) se aplică, de asemenea, entităților de interes public care fac obiectul cerințelor prezentului articol.”

[mutat la capitolul 6a sub forma articolelor 29b și 29c și la capitolul 6b sub forma articolului 29d]

5. La articolul 20, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) o descriere a politicii de diversitate aplicate în ceea ce privește organele de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii referitor la aspecte de gen și la alte aspecte, cum ar fi vârsta, sau educația și experiența profesională, obiectivele acestei politici de diversitate, modul în care a fost pusă în aplicare și rezultatele obținute în perioada de raportare. Dacă nu se aplică o astfel de politică, declarația conține o explicație în acest sens.”;

- (b) se adaugă următorul paragraf:

„Întreprinderile care fac obiectul articolului 19a pot respecta obligația prevăzută la prezentul articol primul paragraf litera (g) în cazul în care includ informațiile prevăzute la litera respectivă ca parte a raportării lor privind durabilitatea și dacă este inclusă o trimitere în declarația privind guvernanta corporativă.”

6. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) situațiile financiare consolidate menționate la litera (a) și raportul de gestiune consolidat al grupului mai mare de întreprinderi se întocmesc de societatea-mamă a grupului în cauză, în conformitate cu dreptul intern al statului membru sub incidența căruia intră această societate-mamă, în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a, sau în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002;”;

- (b) la alineatul 8 litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a;”;

- (c) la alineatul 8 litera (b), punctul (iii) se înlocuiește cu următorul text:

„(iii) într-un mod echivalent cu situațiile financiare consolidate și rapoartele de gestiune consolidate întocmite în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a sau”;

7. Articolul 29a se înlocuiește cu următorul text:

Raportarea consolidată privind durabilitatea

- (1) Societățile-mamă ale unui grup mare astfel cum este menționat la articolul 3 alineatul (7) includ în raportul de gestiune consolidat informațiile necesare pentru înțelegerea impactului grupului asupra aspectelor legate de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele legate de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția grupului.

Aceste informații trebuie să fie clar identificabile în raportul de gestiune consolidat, într-o secțiune specifică a raportului de gestiune.

- (2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin:
- (a) o descriere succintă a modelului și strategiei de afaceri ale grupului, inclusiv:
 - (i) reziliența modelului și strategiei de afaceri ale grupului la riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate;
 - (ii) oportunitățile pentru grup în legătură cu aspectele legate de durabilitate;
 - (iii) planurile grupului de a se asigura că modelul și strategia de afaceri ale grupului sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris;
 - (iv) modul în care modelul și strategia de afaceri ale grupului țin seama de interesele părților interesate ale grupului și de impactul grupului asupra aspectelor legate de durabilitate;
 - (v) modul în care strategia grupului a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

- (b) o descriere a obiectivelor aferente aspectelor legate de durabilitate stabilite de grup și a progreselor înregistrate de grup în vederea atingerii acestor obiective;
- (c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (d) o descriere a politicilor grupului în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (e) o descriere a:
 - (i) procesului de diligență pus în aplicare de grup în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
 - (ii) principalului impact negativ real sau potențial legat de lanțul valoric al grupului, inclusiv de propriile sale operațiuni, de produsele și serviciile sale, precum și de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare;
 - (iii) oricăror acțiuni întreprinse de grup pentru prevenirea, atenuarea sau remedierea impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;
- (f) o descriere a principalelor riscuri pentru grup aferente aspectelor legate de durabilitate, inclusiv a principalelor relații de dependență a grupului de aceste aspecte, precum și a modului în care grupul gestionează riscurile respective;
- (g) indicatorii relevanți pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(f).

Societățile-mamă raportează procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul de gestiune consolidat în conformitate cu alineatul (1), iar în acest proces iau în considerare orizonturi pe termen scurt, mediu și lung.

- (3) Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la lanțul valoric al grupului, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și lanțul său de aprovizionare.

Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, trimiteri la alte informații incluse în raportul de gestiune consolidat în conformitate cu articolul 29 din prezenta directivă și la sumele raportate în situațiile financiare consolidate, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a grupului, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției grupului și a impactului activității sale.

- (4) Societățile-mamă raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b.
- (6) Se consideră că o societate-mamă care îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) a respectat cerințele prevăzute la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf și la articolul 19a.

- (7) O societate-mamă („societatea-mamă scutită”) care este și filială este scutită de obligația prevăzută la alineatele (1)-(4) dacă respectiva societate-mamă scutită și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al unei alte întreprinderi întocmit în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol. O societate-mamă care este filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) în cazul în care întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă respective și în cazul în care raportarea consolidată privind durabilitatea este întocmită într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b, echivalența fiind stabilită în conformitate cu măsurile relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE.

Scutirea prevăzută la primul paragraf se aplică în următoarele condiții:

- (i) Raportul de gestiune al societății-mamă scutite conține toate informațiile următoare:
 - (a) denumirea și sediul social ale societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol sau într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din prezenta directivă, echivalența fiind stabilită în conformitate cu măsurile adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE;
 - (b) linkurile către raportul de gestiune consolidat al societății-mamă menționat la primul paragraf și către avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă sau avizul menționat la punctul (ii) de la prezentul paragraf;

- (c) faptul că societatea-mamă este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol.
- (ii) În cazul în care societatea-mamă menționată la primul paragraf este stabilită într-o țară terță, raportul său de gestiune consolidat și avizul bazat pe o misiune de asigurare limitată emis de una sau mai multe persoane ori firme autorizate să exprime un aviz referitor la asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul dreptului național sub incidența căruia intră întreprinderea care a întocmit raportul de gestiune consolidat se publică în conformitate cu articolul 30, în modul prevăzut în dreptul statului membru sub incidența căruia intră societatea-mamă scutită.

Statul membru sub incidența căruia intră societatea-mamă scutită poate solicita ca raportul de gestiune consolidat al societății-mamă să fie publicat într-o limbă pe care o acceptă și ca orice traducere necesară în aceste limbi să fie certificată.

Societățile-mamă care sunt scutite de obligația de a întocmi un raport de gestiune în conformitate cu articolul 37 din prezenta directivă nu sunt obligate să furnizeze informațiile prevăzute la al doilea paragraf punctul (i) literele (a), (b) și (c), cu condiția să publice raportul de gestiune consolidat menționat la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 37 din prezenta directivă.

În sensul primului paragraf și în cazul în care se aplică articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă care sunt afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează în condițiile prevăzute la același articol sunt tratate ca filiale ale organismului central.

În sensul primului paragraf, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (a) din prezenta directivă care fac parte dintr-un grup pe baza unei relații menționate la articolul 212 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Directiva 2009/138/CE care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din directiva respectivă sunt tratate ca filiale ale societății-mamă a grupului respectiv.

(7a) Scutirea de la alineatul (7) se aplică, de asemenea, entităților de interes public care fac obiectul cerințelor prezentului articol.”

7b. Se adaugă articolele 29b și 29c cu următorul text:

„Articolul 29b

Standarde de raportare privind durabilitatea

- (1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea. Respectivele standarde de raportare privind durabilitatea specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le raporteze în conformitate cu articolele 19a și 29a și, după caz, structura în care se raportează informațiile respective. În special:

- (a) până la 31 octombrie 2022, Comisia adoptă acte delegate care specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le raporteze în conformitate cu articolul 19a alineatele (1) și (2) și cu articolul 29a alineatele (1) și (2), după caz, și cel puțin informațiile care corespund nevoilor participanților la piețele financiare supuși obligațiilor de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088;
- (b) până la 31 octombrie 2023, Comisia adoptă acte delegate care specifică:
 - (i) informațiile suplimentare pe care întreprinderile le raportează cu privire la aspectele legate de durabilitate și la domeniile de raportare enumerate la articolul 19a alineatul (2), dacă este necesar;
 - (ii) informațiile pe care întreprinderile le raportează și care sunt specifice sectorului în care își desfășoară activitatea.

Cel puțin o dată la trei ani de la data aplicării, Comisia revizuieste orice act delegat adoptat în temeiul prezentului articol, luând în considerare avizul tehnic al Grupului Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) și, dacă este necesar, modifică actul delegat în cauză pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile în ceea ce privește standardele internaționale.

Cel puțin o dată pe an, Comisia consultă în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 1606/2002, cu privire la programul de lucru al EFRAG în ceea ce privește elaborarea standardelor de raportare privind durabilitatea.

- (2) Standardele de raportare privind durabilitatea menționate la alineatul (1) prevăd ca informațiile care trebuie raportate să fie inteligibile, relevante, verificabile și comparabile și să fie reprezentate în mod fidel.

Ținând seama de obiectul unui anumit standard, standardele de raportare privind durabilitatea:

- (a) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la următorii factori de mediu:
 - (i) atenuarea schimbărilor climatice;
 - (ii) adaptarea la schimbările climatice;
 - (iii) resursele de apă și cele marine;
 - (iv) utilizarea resurselor și economia circulară;
 - (v) poluare;
 - (vi) biodiversitate și ecosisteme;
- (b) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la următorii factori sociali și privind drepturile omului:
 - (i) egalitatea de șanse pentru toți, inclusiv egalitatea de gen și egalitatea de remunerare pentru aceeași muncă sau pentru muncă de valoare egală, formarea și dezvoltarea competențelor, precum și ocuparea forței de muncă și incluziunea persoanelor cu handicap;
 - (ii) condițiile de muncă, inclusiv locuri de muncă sigure și adaptabile, salarii, dialog social, negocieri colective și implicarea lucrătorilor, echilibrul dintre viața profesională și cea privată, precum și un mediu de lucru sănătos, sigur și bine adaptat;

- (iii) respectarea drepturilor omului, a libertăților fundamentale, a principiilor democratice și a standardelor stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții fundamentale ale ONU privind drepturile omului, în Declarația Organizației Internaționale a Muncii cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă și convențiile fundamentale ale OIM, precum și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;
- (c) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la următorii factori de guvernare:
 - (i) rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate, precum și expertiza și competențele acestora pentru a îndeplini acest rol sau accesul la expertiza și competențele respective;
 - (ia) principalele caracteristici ale sistemelor de control intern și de gestionare a riscurilor ale întreprinderii, în raport cu procesul de raportare privind durabilitatea;
 - (ii) etica în afaceri și cultura corporativă, inclusiv combaterea corupției și a dării sau luării de mită;
 - (iii) angajamentele politice ale întreprinderii, inclusiv activitățile sale de lobby;
 - (iv) gestionarea și calitatea relațiilor cu clienții, furnizorii și comunitățile afectate de activitățile întreprinderii, inclusiv practicile de plată;

[mutat la punctul (ia)]

- (2a) Standardele de raportare privind durabilitatea specifică informațiile prospective și retrospective, precum și informațiile calitative și cantitative, după caz, care trebuie raportate de întreprinderi.

- (2b) Standardele țin seama și de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la cei care nu sunt obligați să publice informații privind durabilitatea în temeiul articolului 19a sau 29a din Directiva 2013/34/UE și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente. Standardele specifică prezentările de informații privind lanțurile valorice care sunt proporționale și relevante în raport cu amploarea și complexitatea activităților, precum și privind capacitățile și caracteristicile întreprinderilor din lanțurile valorice, în special ale întreprinderilor care nu sunt supuse obligațiilor în materie de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a sau 29a din prezenta directivă. În plus, în primii trei ani de aplicare a prezentei directive, în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind relațiile de afaceri și lanțul de aprovizionare, întreprinderea include informațiile pe care le deține și o declarație care să menționeze faptul că relațiile de afaceri și întreprinderile din lanțul său valoric nu au pus la dispoziție informațiile necesare.
- (3) La adoptarea actelor delegate în temeiul alineatului (1), Comisia ține seama, în cea mai mare măsură posibilă, de:
- (a) activitatea inițiativelor mondiale de stabilire a unor standarde de raportare privind durabilitatea și de standardele și cadrele existente pentru contabilizarea capitalului natural și pentru contabilizarea gazelor cu efect de seră, conduita profesională responsabilă, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă;
 - (b) informațiile de care au nevoie participanții la piața financiară pentru a-și respecta obligațiile de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și în actele delegate adoptate în temeiul regulamentului respectiv;
 - (c) actele delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852 ⁵²;

⁵² Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

- (d) cerințele de prezentare de informații aplicabile administratorilor de indici de referință în declarația privind indicii de referință și în metodologia privind indicii de referință și standardele minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris în conformitate cu Regulamentele delegate (UE) 2020/1816 ⁵³, (UE) 2020/1817 ⁵⁴ și (UE) 2020/1818 ⁵⁵ ale Comisiei;
- (e) prezentările de informații menționate în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 434a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ⁵⁶;
- (f) Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei ⁵⁷;
- (g) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁵⁸;

⁵³ Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1).

⁵⁴ Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12).

⁵⁵ Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17).

⁵⁶ Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la publicarea de către instituții a informațiilor menționate în partea a opta titlurile II și III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [C(2021) 1595].

⁵⁷ Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1).

⁵⁸ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

(h) Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁵⁹.

Articolul 29c

Standarde de raportare privind durabilitatea pentru IMM-uri

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea proporționale și relevante în raport cu amploarea și complexitatea activităților, precum și privind capacitățile și caracteristicile întreprinderilor mici și mijlocii. Standardele respective de raportare privind durabilitatea specifică, în cazul acestor întreprinderi mici și mijlocii menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a), informațiile care trebuie raportate în conformitate cu articolul 19a alineatul (5).

Standardele de raportare pentru întreprinderile mici și mijlocii țin seama de criteriile stabilite la articolul 29b alineatele (2), (2a), (2b) și (3). De asemenea, ele specifică, în măsura în care este posibil, structura în care se raportează informațiile respective.

Cel puțin o dată la trei ani de la data aplicării, Comisia revizuieste orice act delegat adoptat în temeiul prezentului articol, luând în considerare avizul tehnic al Grupului Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) și, dacă este necesar, modifică actul delegat în cauză pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile în ceea ce privește standardele internaționale.

Comisia adoptă actele delegate respective cel târziu la 31 octombrie 2023.”

7c. Se introduce un nou titlu de capitol:

⁵⁹ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

„Capitolul 6b – Formatul electronic”.

7d. Se adaugă un nou articol cu următorul text:

„Articolul 29d

Formatul de raportare electronic unic

- (1) Întreprinderile care fac obiectul articolului 19a își întocmesc raportul de gestiune în formatul de raportare electronic prevăzut la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei ⁶⁰ și își marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv prezentările de informații prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul menționat în regulamentul delegat respectiv.
- (2) Societățile-mamă care fac obiectul articolului 29a își întocmesc raportul de gestiune consolidat în formatul de raportare electronic unic prevăzut la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 și marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul menționat în regulamentul delegat respectiv.”

8. Articolul 30 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

⁶⁰ Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).”

„(1) Statele membre se asigură că întreprinderile publică, într-o perioadă rezonabilă care nu depășește 12 luni de la data bilanțului, situațiile financiare anuale aprobate corespunzător și raportul de gestiune în formatul prevăzut la articolul 29d din prezenta directivă, dacă este cazul, împreună cu avizele și declarația furnizate de auditorul statutar sau de firma de audit menționată la articolul 34 din prezenta directivă, astfel cum prevede legislația fiecărui stat membru în conformitate cu titlul 1 capitolul III din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului.

În cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare emite avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), respectivul aviz se publică împreună cu documentele menționate la primul paragraf.

Statele membre pot scuti însă întreprinderile de obligația de a publica raportul de gestiune în cazul în care o copie a întregului raport sau a unor părți ale acestuia poate fi obținută cu ușurință, la cerere, la un preț care nu depășește costul său administrativ.

Scutirea prevăzută la al treilea paragraf nu se aplică întreprinderilor care fac obiectul articolelor 19a și 29a.”

9. La articolul 33, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, au responsabilitatea colectivă de a veghea că următoarele documente sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele prezentei directive și, dacă este cazul, în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, cu Regulamentul delegat 2019/815, cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b sau articolul 29c, după caz, din prezenta directivă și cu cerințele articolului 29d din prezenta directivă:

- (a) situațiile financiare anuale, raportul de gestiune și declarația privind guvernanta corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat;
- (b) situațiile financiare consolidate, rapoartele de gestiune consolidate și declarația consolidată privind guvernanta corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat.”

9a. Capitolul 8 se modifică după cum urmează:

Auditul și asigurarea raportării privind durabilitatea

10. Articolul 34 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„pregătirea raportului administratorilor în conformitate cu cerințele juridice aplicabile, cu excepția cerințelor referitoare la raportarea privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a;”;

(ii) se introduce litera (aa) cu următorul text:

„(aa) dacă este cazul, exprimă un aviz bazat pe o misiune de asigurare limitată în ceea ce privește conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele prezentei directive, inclusiv conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare adoptate în temeiul articolului 29b sau al articolului 29c, procesul desfășurat de întreprindere pentru identificarea informațiilor raportate în temeiul respectivelor standarde de raportare și conformitatea cu cerința de a marca raportarea privind durabilitatea în conformitate cu articolul 29d, precum și în ceea ce privește conformitatea cu cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852;”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre pot permite unui auditor statutar sau unei firme de audit, altul/alta decât cel/cea care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime avizul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa).

(3a) Statele membre pot permite unui prestator independent de servicii de asigurare să exprime avizul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), cu condiția ca acest prestator independent de servicii de asigurare să se supună unor cerințe echivalente cu cele prevăzute în Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁶¹ în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 22 din directiva respectivă, în special cu cerințe referitoare la:

- (i) formare și examinare, asigurându-se că prestatorii independenți de servicii de asigurare dobândesc expertiza necesară în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea;
- (ii) formarea continuă;
- (iii) sistemele de asigurare a calității;
- (iv) etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional;
- (v) numire și revocare;
- (vi) investigații și sancțiuni;

⁶¹ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (*JO L 157, 9.6.2006, p. 87*).

(vii) organizarea activității prestatorului independent de servicii de asigurare, în special în ceea ce privește un nivel suficient al resurselor și personalului și păstrarea evidențelor și dosarelor clienților și

(viii) raportarea neregulilor.

În cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare emite avizul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), statele membre se asigură că avizul respectiv este elaborat în conformitate cu articolele 26a, 27a și 28a din Directiva 2006/43/CE și că, după caz, comitetul de audit sau un comitet special examinează și monitorizează independența prestatorului independent de servicii de asigurare în conformitate cu articolul 39 alineatul (6) litera (e) din Directiva 2006/43/CE.

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare acreditați înainte de 1 ianuarie 2024 pentru asigurarea raportării privind durabilitatea în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 nu fac obiectul cerințelor de formare și examinare menționate la primul paragraf punctul (i).

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare care, la 1 ianuarie 2024, se află în proces de acreditare în conformitate cu cerințele naționale relevante nu fac obiectul cerințelor de formare și examinare menționate la primul paragraf punctul (i) în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, cu condiția ca aceștia să încheie procesul până la 1 ianuarie 2026.

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare menționați la al treilea și al patrulea paragraf dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul cerinței privind formarea continuă menționate la primul paragraf punctul (ii).

În cazul în care un stat membru utilizează opțiunea de a autoriza un prestator independent de servicii de asigurare pentru a exprima avizul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), statul membru permite acest lucru și unui auditor statutar, altul decât cel/cei care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare.”;

(ba) se introduce următorul alineat:

„(3aa) Atunci când Comisia adoptă standarde pentru o asigurare rezonabilă în conformitate cu articolul 26a alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2006/43/UE, în urma unei evaluări pentru a stabili dacă este fezabilă o asigurare rezonabilă pentru auditori și pentru întreprinderi, avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) se bazează pe o misiune de asigurare rezonabilă.”

11. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolul 46 alineatul (2) și la articolele 29b și 29c este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată.

(3) Parlamentul European sau Consiliul poate revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolul 46 alineatul (2) și la articolele 29b și 29c. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară indicată în cuprinsul său. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

(b) se introduce alineatul (3a) cu următorul text:

„(3a) Atunci când adoptă acte delegate în temeiul articolelor 29b și 29c, Comisia ia în considerare avizul tehnic al EFRAG, cu condiția ca acesta:

- (a) să fi fost elaborat respectându-se în mod corespunzător procesul de diligență, supravegherea publică și transparența și utilizându-se cunoștințele și competențele de specialitate ale părților interesate relevante;
- (b) să fie însoțit de analize cost-beneficiu care includ analize ale impactului avizului tehnic asupra aspectelor legate de durabilitate și
- (c) să fie însoțit de o explicație a modului în care ia în considerare inițiativele și actele legislative enumerate la articolul 29b alineatul (3).

Documentele însoțitoare ale avizului tehnic al EFRAG se transmit împreună cu avizul tehnic respectiv.

Comisia consultă în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 1606/2002, cu privire la proiectele de acte delegate înainte de adoptarea lor, astfel cum se menționează la articolele 29b și 29c.

Comisia solicită avizul Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe, al Autorității Bancare Europene și al Autorității Europene de Asigurări și Pensii Ocupaționale cu privire la avizul tehnic furnizat de EFRAG, în special în ceea ce privește coerența acestuia cu Regulamentul (UE) 2019/2088 și cu actele sale delegate. Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe, Autoritatea Bancară Europeană și Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale își emite avizul în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei.

Comisia consultă, de asemenea, Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă instituită în temeiul articolului 20 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la avizul tehnic emis de EFRAG înainte de adoptarea actelor delegate menționate la articolele 29b și 29c. Eventualul aviz pe care unul dintre aceste organisme decide să îl emită se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (2), al articolului 3 alineatul (13), al articolului 46 alineatul (2) și al articolelor 29b și 29c intră în vigoare numai în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Această perioadă se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2004/109/CE

Directiva 2004/109/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1) se adaugă litera (r) cu următorul text:

„(r) «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea privind durabilitatea, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 18 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁶².”

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) declarațiile persoanelor responsabile în cadrul emitentului, identificate în mod clar după nume și funcții, prin care se confirmă că, din punctul lor de vedere, declarațiile financiare stabilite în conformitate cu corpusul de standarde contabile aplicabile oferă o imagine fidelă și onestă asupra activului și pasivului, asupra situației financiare și a rezultatului financiar ale emitentului și ale întreprinderilor implicate în consolidare, și că raportul de gestiune prezintă un tablou fidel al evoluției și rezultatelor întreprinderii și a situației emitentului și a întreprinderilor implicate în consolidare, precum și o descriere a principalelor riscuri și incertitudini cu care se confruntă aceștia și, dacă este cazul, că sunt elaborate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolele 29b și 29c din Directiva 2013/34/UE.”;

⁶² Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

(b) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Situațiile financiare sunt auditate în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.

Auditorul statutar exprimă avizul și declarația privind raportul de gestiune menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b) și alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.

Raportul de audit menționat la articolul 28 din Directiva 2006/43/CE, semnat de persoana sau persoanele responsabile cu desfășurarea activităților prevăzute la articolul 34 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE, se publică integral, împreună cu raportul financiar anual.

Dacă este cazul, raportarea privind durabilitatea este asigurată în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) și alineatele (2), (3), (3a) și (3aa) din Directiva 2013/34/UE.

Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a din Directiva 2006/43/CE se publică integral împreună cu raportul financiar anual.

(5) Raportul de gestiune se întocmește în conformitate cu articolele 19 și 19a, cu articolul 29d alineatul (1) și cu articolul 20 din Directiva 2013/34/UE, cu condiția să fie respectate pragurile de mărime prevăzute la articolele respective.

În cazul în care emitentul are obligația să întocmească situații financiare consolidate, raportul de gestiune consolidat se întocmește în conformitate cu articolul 29d alineatul (2) și cu articolele 29 și 29a din Directiva 2013/34/UE, cu condiția să fie respectate pragurile de mărime prevăzute la articolele respective.”

3. La articolul 23 alineatul (4), al treilea și al patrulea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2), deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile, în condițiile prevăzute la articolul 30 alineatul (3), și pentru echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 29d din Directiva 2013/34/UE aplicate de emitenții din țări terțe. În cazul în care decide că standardele contabile sau standardele de raportare privind durabilitatea dintr-o țară terță nu sunt echivalente, Comisia poate autoriza emitenții în cauză să continue să recurgă la respectivele standarde într-o perioadă de tranziție adecvată.

În contextul menționat la al treilea paragraf, Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate adoptate în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care urmăresc stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile și la standardele de raportare privind durabilitatea care privesc emitenții din mai multe țări.”

4. Se introduce articolul 28d cu următorul text:

„Articolul 28d

Orientările ESMA

După consultarea Agenției Europene de Mediu și a Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, ESMA emite, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul 1095/2010, orientări cu privire la supravegherea raportării privind durabilitatea de către autoritățile naționale competente.”

Articolul 3
Modificări aduse Directivei 2006/43/CE

Directiva 2006/43/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme privind auditul statutar al conturilor anuale și al conturilor consolidate și asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) punctele 2-6 se înlocuiesc cu următorul text:

- „2. «auditor statutar» înseamnă o persoană fizică autorizată în conformitate cu dispozițiile prezentei directive de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și, după caz, misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea;
3. «firmă de audit» înseamnă o persoană juridică sau orice altă entitate, indiferent de forma sa juridică, care este autorizată în conformitate cu dispozițiile prezentei directive de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și, după caz, misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea;”

4. «entitate de audit dintr-o țară terță» înseamnă o entitate, indiferent de forma sa juridică, care efectuează audituri ale situațiilor financiare anuale sau consolidate sau, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți comerciale înregistrate într-o țară terță, alta decât o entitate înregistrată ca firmă de audit în orice stat membru ca urmare a autorizării în conformitate cu articolul 3;
5. «auditor dintr-o țară terță» înseamnă o persoană fizică care efectuează audituri ale situațiilor financiare anuale sau consolidate sau, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți comerciale înregistrate într-o țară terță, alta decât o persoană care este înregistrată ca auditor statutar în orice stat membru ca urmare a autorizării în conformitate cu articolele 3 și 44;
6. «auditor al grupului» înseamnă auditorul (auditorii) statutar(i) sau firma (firmele) de audit care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare consolidate sau, după caz, misiunile de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea;”;

(aa) se adaugă punctul 16a cu următorul text:

„16a. «partener(i)-cheie în materie de durabilitate» înseamnă:

- (a) auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) de o firmă de audit pentru o anumită misiune de asigurare a raportării privind durabilitatea ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) de îndeplinirea misiunii de asigurare a raportării privind durabilitatea în numele firmei de audit sau
- (b) în cazul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea, cel puțin auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) de o firmă de audit ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) pentru desfășurarea misiunii de asigurare a raportării privind durabilitatea la nivelul grupului și auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) la nivelul filialelor importante sau

- (c) auditorul (auditorii) statutar(i) care semnează raportul de asigurare menționat la articolul 28a din prezenta directivă;”;
- (b) se adaugă punctele 21, 22 și 23 cu următorul text:
- „21. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea privind durabilitatea astfel cum este definită la articolul 2 punctul 18 din Directiva 2013/34/UE;
22. «(misiune de) asigurare a raportării privind durabilitatea» înseamnă avizul exprimat de auditorul statutar sau de firma de audit în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) și cu articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.
23. «prestator independent de servicii de asigurare» înseamnă un organism de evaluare a conformității acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului[1]*5 pentru activitatea specifică de evaluare a conformității menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din Directiva 2013/34/UE.”

3. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Formarea profesională

- (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 11, o persoană fizică poate fi autorizată să efectueze un audit statutar numai după ce a atins un nivel de admitere la universitate sau un nivel echivalent, apoi a urmat un curs de instruire teoretică, a efectuat un stagiu de pregătire practică și a promovat un examen de competență profesională la încheierea cursurilor universitare sau de nivel echivalent, organizat sau recunoscut de statul membru în cauză.
- (2) În plus, o persoană fizică poate fi autorizată să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea atunci când sunt îndeplinite cerințele specifice suplimentare prevăzute la articolul 7 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf din prezenta directivă.
- (3) Autoritățile competente menționate la articolul 32 cooperează reciproc în scopul obținerii convergenței cerințelor prevăzute la prezentul articol. Atunci când se angajează într-o astfel de cooperare, respectivele autorități competente iau în considerare evoluțiile din domeniul auditului și al profesiei de auditor și, în special, convergența deja realizată în cadrul acestei profesii. Ele cooperează cu Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului (COESA) și cu autoritățile competente menționate la articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 în măsura în care convergența are legătură cu auditul statutar și cu asigurarea raportării privind durabilitatea ale entităților de interes public.”

3a. La articolul 7 se adaugă alineatul (2) cu următorul text:

„(2) Pentru ca auditorul statutar să fie autorizat să efectueze, de asemenea, misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, examenul de competență profesională menționat la articolul 6 garantează nivelul necesar de cunoștințe teoretice în disciplinele relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și capacitatea de a pune astfel de cunoștințe în practică. Cel puțin o parte a examenului respectiv se desfășoară în scris.”

4. La articolul 8 se adaugă alineatul (3) cu următorul text:

„(3) Pentru ca auditorul statutar să fie autorizat să efectueze și misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, testul include, de asemenea, cel puțin următoarele aspecte:

- (a) cerințele legale și standardele de raportare referitoare la întocmirea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea;
- (b) analiza privind durabilitatea;
- (c) procesul de diligență în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (d) cerințele legale și standardele de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea astfel cum menționate la articolul 26a.”

5. La articolul 10 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Pentru ca auditorul statutar sau stagiarul să fie, de asemenea, autorizat să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, cel puțin opt luni din această pregătire practică se desfășoară în domeniul asigurării raportării anuale și consolidate privind durabilitatea sau al altor servicii legate de durabilitate.”

6a. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

Combinarea pregătirii practice cu instruirea teoretică

- (1) Statele membre pot prevedea ca perioadele de instruire teoretică în domeniile menționate la articolul 8 alineatele (1) și (2) să fie luate în considerație la calculul perioadelor de activitate profesională menționate la articolul 11, cu condiția ca această instruire să fie atestată printr-un examen recunoscut de stat. Aceste perioade de instruire nu durează mai puțin de un an și nici nu pot reduce perioada de activitate profesională cu mai mult de patru ani.
- (2) Perioada de activitate profesională și pregătirea practică nu au o durată mai scurtă decât cea a cursului de instruire teoretică, cumulat cu stagiul de pregătire practică prevăzut la articolul 10 alineatul (1) primul paragraf.”

7. La articolul 14 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Pentru ca auditorul statutar să fie, de asemenea, autorizat să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, testul de aptitudini menționat la primul paragraf evaluează dacă auditorul statutar are un nivel corespunzător de cunoștințe în ceea ce privește actele cu putere de lege și normele administrative din statul membru gazdă respectiv, în măsura în care aceste cunoștințe sunt pertinente pentru asigurarea raportării privind durabilitatea.”

8. Se introduce articolul 14a cu următorul text:

„Articolul 14a

Auditorii statutari autorizați sau recunoscuți înainte de 1 ianuarie 2024 și persoanele aflate în procesul de autorizare a auditorilor statutari la 1 ianuarie 2024

Statele membre se asigură că auditorii statutari care sunt autorizați sau recunoscuți să efectueze audituri statutare înainte de 1 ianuarie 2024 nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolul 7 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf din prezenta directivă.

Statele membre se asigură că persoanele aflate în procesul de autorizare prevăzut la articolele 6-14 la 1 ianuarie 2024 nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolul 7 alineatul (2), articolul 8 alineatul (3), articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf din prezenta directivă, cu condiția ca acestea să încheie procesul până la 1 ianuarie 2026.

Statele membre se asigură că auditorii statutari autorizați înainte de 1 ianuarie 2026 care doresc să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea, inclusiv aspectele enumerate la articolul 8 alineatul (3), prin intermediul cerinței de formare continuă prevăzute la articolul 13.”

- 8a. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) se introduce litera (bb) cu următorul text:

„(bb) dacă auditorul legal este sau nu autorizat să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea;”;

(b) la alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) orice alte înregistrări ca auditor legal la autoritățile competente din alte state membre și ca auditor în țări terțe, inclusiv denumirea (denumirile) autorității (autorităților) de înregistrare și, dacă este cazul, numărul (numerele) de înregistrare, precum și precizarea dacă înregistrarea se referă la auditul financiar, la asigurarea raportării privind durabilitatea sau la ambele.”;

(c) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Registrul indică dacă auditorii din țări terțe sunt înregistrați pentru efectuarea auditului financiar, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea sau pentru ambele.”

8b. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), literele (e) și (i) se înlocuiesc cu următorul text:

„(e) numele și numărul de înregistrare ale tuturor auditorilor legali angajați de firma de audit sau asociați în calitate de parteneri ori în alt mod cu aceasta, precum și precizarea dacă aceștia sunt, de asemenea, autorizați să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea;

(i) orice alte înregistrări ca firmă de audit la autoritățile competente din alte state membre și ca firmă de audit în țări terțe, inclusiv denumirea (denumirile) autorității (autorităților) de înregistrare și, dacă este cazul, numărul (numerele) de înregistrare, precum și precizarea dacă înregistrarea se referă la auditul financiar, la asigurarea raportării privind durabilitatea sau la ambele;”;

- (b) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Registrul indică dacă aceste entități de audit din țări terțe sunt înregistrate pentru efectuarea auditului financiar, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea sau pentru ambele.”

9. Articolul 24b se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că, atunci când auditul statutar este efectuat de o firmă de audit, firma de audit în cauză desemnează cel puțin un partener-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerului/partenerilor-cheie de audit resurse suficiente și personal care are competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.

Statele membre se asigură că, atunci când asigurarea raportării privind durabilitatea este efectuată de o firmă de audit, firma de audit în cauză desemnează cel puțin un partener-cheie în materie de durabilitate, care poate fi partenerul-cheie de audit sau unul dintre partenerii-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerului/partenerilor-cheie în materie de durabilitate resurse suficiente și personal care are competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.

Principalele criterii care determină selectarea de către firma de audit, în vederea desemnării, a partenerului/partenerilor-cheie de audit și, dacă este cazul, a partenerului/partenerilor-cheie în materie de durabilitate sunt asigurarea calității auditului, independența și competența. Partenerul/partenerii-cheie de audit se implică activ în efectuarea auditului statutar. Partenerul/partenerii-cheie în materie de durabilitate se implică activ în efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea.”;

- (b) se introduce alineatul (2a) cu următorul text:

„(2a) La efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea, auditorul statutar alocă suficient timp pentru misiune și atribuie resurse suficiente pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător.”;

- (c) la alineatul (4), literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(b) în cazul unei firme de audit, numele partenerului sau al(e) partenerilor-cheie de audit și, după caz, numele partenerului sau al(e) partenerilor-cheie în materie de durabilitate;”

„(c) onorariile percepute pentru auditul statutar, onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și onorariile percepute pentru alte servicii, pentru fiecare exercițiu financiar.”;

- (e) se adaugă alineatul (5a) cu următorul text:

„(5a) Un auditor statutar sau o firmă de audit creează un dosar de asigurare pentru fiecare misiune de asigurare a raportării privind durabilitatea.

Auditorul statutar sau firma de audit consemnează cel puțin datele înregistrate în temeiul articolului 22b în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea.

Auditorul statutar sau firma de audit păstrează orice date și documente importante în sprijinul raportului menționat la articolul 28a din prezenta directivă și pentru monitorizarea conformității cu prezenta directivă și cu alte cerințe legale aplicabile în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea.

Dosarul de asigurare se încheie în termen de cel mult 60 de zile de la data semnării raportului de asigurare menționat la articolul 28a din prezenta directivă.

În cazul în care același auditor statutar efectuează atât auditul statutar al situațiilor financiare anuale, cât și asigurarea raportării privind durabilitatea, dosarul de asigurare poate fi inclus în dosarul de audit.”;

- (f) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„Auditorul statutar sau firma de audit păstrează evidența eventualelor reclamații formulate în scris cu privire la executarea auditurilor statutare și la misiunile de asigurare a raportării privind durabilitatea efectuate.”

10. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Onorarii pentru audituri și pentru asigurarea raportării

Statele membre asigură existența unor norme corespunzătoare care prevăd că onorariile pentru auditurile statutare și asigurarea raportării privind durabilitatea:

- (a) nu sunt influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare în beneficiul entității care face obiectul auditului statutar sau al asigurării raportării privind durabilitatea;
- (b) nu pot fi condiționate în niciun fel.”

11. Se introduce articolul 25b cu următorul text:

„Articolul 25b

Etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 21-24a în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării privind durabilitatea.”

11a. Se introduce articolul 25c cu următorul text:

„Articolul 25c

Servicii care nu sunt de audit interzise, în cadrul cărora auditorul statutar efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public

- (1) Un auditor statutar sau o firmă de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public sau orice membru al rețelei din care face parte auditorul statutar sau firma de audit nu prestează nici direct, nici indirect în beneficiul entității auditate, al societății-mamă a acesteia sau al întreprinderilor controlate de aceasta pe teritoriul Uniunii serviciile menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b), (c), (e), (f), (g), (h), (i), (j) și (k) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 în:
 - (a) perioada cuprinsă între începutul perioadei la care se referă asigurarea raportării privind durabilitatea și emiterea raportului de audit și
 - (b) exercițiul financiar imediat precedent perioadei menționate la litera (a) în raport cu serviciile menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014.
- (2) Auditorul statutar sau firma de audit care desfășoară misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea a entităților de interes public și, în cazul în care auditorul statutar sau firma de audit face parte dintr-o rețea, orice membru al unei astfel de rețele pot furniza entității care face obiectul asigurării raportării privind durabilitatea, societății-mamă a acesteia sau întreprinderilor controlate de aceasta servicii care nu sunt de audit, altele decât serviciile care nu sunt de audit interzise menționate la alineatul (1) sau, dacă este cazul, menționate la articolul 5 alineatul (1) sau (2) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014, sub rezerva aprobării de către comitetul de audit, după ce acesta a evaluat în mod corespunzător amenințările la adresa independenței și măsurile de protecție aplicate în conformitate cu articolul 22b din prezenta directivă.

- (3) În cazul în care un membru al unei rețele din care face parte auditorul statutar sau firma de audit care efectuează o misiune de asigurare a raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public prestează serviciile care nu sunt de audit menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în beneficiul unei întreprinderi înregistrate într-o țară terță și controlate de entitatea de interes public care face obiectul asigurării raportării privind durabilitatea, auditorul statutar sau firma de audit în cauză analizează dacă serviciile prestate de membrul rețelei i-ar compromite independența.

Dacă independența sa este afectată, auditorul statutar sau firma de audit ia măsuri de protecție, dacă este cazul, pentru a diminua riscurile generate de prestarea de astfel de servicii într-o țară terță. Auditorul statutar sau firma de audit poate continua efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea a entității de interes public numai în cazul în care poate dovedi, în conformitate cu articolul 22b din prezenta directivă, că prestarea serviciilor nu îi influențează discernământul profesional și nici raportul de asigurare.”

11b. Se introduce articolul 25d cu următorul text:

„Articolul 25d

Nereguli

Articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 se aplică *mutatis mutandis* unui auditor statutar sau unei firme de audit care efectuează misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public.”

12. Se introduce articolul 26a cu următorul text:

„Articolul 26a

Standarde de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea

- (1) Statele membre prevăd ca auditorii statutari și firmele de audit să respecte, când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, standardele de asigurare adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (3).
- (2) Statele membre pot să aplice standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune.

Statele membre comunică Comisiei procedurile sau cerințele de asigurare cu cel puțin trei luni înainte de intrarea lor în vigoare.

- (3) Comisia este împuternicită să adopte, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 48a, standardele de asigurare menționate la alineatul (1) pentru a stabili procedurile pe care auditorul trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula propriile concluzii asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv planificarea misiunilor, luarea în considerare a riscurilor și răspunsul la riscuri, precum și tipul de concluzii care trebuie incluse în raportul de audit.

Comisia adoptă standarde de asigurare pentru o asigurare rezonabilă în termen de cel mult șase ani de la intrarea în vigoare a CSRD ⁶³.

Comisia poate adopta standarde de asigurare numai dacă acestea:

- (a) au fost elaborate respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența;
- (b) contribuie la un nivel ridicat de credibilitate și calitate a raportărilor anuale și consolidate privind durabilitatea;
- (c) servesc interesului public general al Uniunii;
- (d) nu modifică niciuna dintre cerințele prezentei directive și nu completează niciuna dintre cerințele acesteia, cu excepția celor prevăzute la articolele 25b, 27a și 28a.

(4) ”; *[mutat la articolul 34 AD]*

13. Se introduce articolul 27a cu următorul text:

⁶³Oficiul pentru Publicații va înlocui cu o anumită dată.

Asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul unei misiuni de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea a unui grup de întreprinderi:
- (a) în ceea ce privește raportarea consolidată privind durabilitatea, auditorul grupului poartă întreaga responsabilitate pentru raportul de asigurare menționat la articolul 28a din prezenta directivă;
 - (b) auditorul grupului evaluează activitatea de asigurare desfășurată de prestatorul/prestatori independent/independenți de servicii de asigurare sau auditorul/auditorii din țara terță sau auditorul/auditorii statutar(i) sau entitatea/entitățile de audit din țara terță sau firma/firmele de audit, în scopul derulării misiunii de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea și documentează natura, momentul și dimensiunea activității desfășurate de acești auditori, inclusiv, dacă este cazul, evaluarea efectuată de auditorul grupului cu privire la părțile relevante ale documentației de asigurare a auditorilor respectivi;
 - (c) auditorul grupului evaluează activitatea de asigurare desfășurată de prestatorul/prestatorii independent/independenți de servicii de asigurare, auditorul/auditorii din țara terță sau auditorul/auditorii statutar(i) și entitatea/entitățile de audit din țara terță sau firma/firmele de audit în scopul derulării misiunii de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea și documentează această evaluare.

Documentația păstrată de auditorul grupului este întocmită în așa fel încât să permită autorității competente relevante să evalueze activitatea auditorului grupului.

În sensul primului paragraf litera (c) de la prezentul alineat, auditorul grupului solicită acordul prestatorului/prestatorilor independent/independenți de servicii de asigurare, al auditorului/auditorilor din țara terță, al auditorului/auditorilor statutar(i), al entității/entităților de audit din țara terță sau al firmei/firmelor de audit în cauză pentru transferul documentației relevante în timpul efectuării misiunii de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea, putându-se sprijini pe rezultatele activității desfășurate de aceștia doar cu această condiție.

- (2) În cazul în care nu poate îndeplini condiția de la alineatul (1) primul paragraf litera (c), auditorul grupului ia măsurile adecvate și înștiințează autoritatea competentă relevantă.

Aceste măsuri includ, după caz, efectuarea unor activități suplimentare de asigurare la filiala în cauză, fie direct, fie prin externalizarea acestor sarcini.

- (3) Atunci când este supus unei verificări pentru asigurarea calității sau unei investigații privind misiunea de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea a unui grup de întreprinderi, auditorul grupului pune la dispoziția autorității competente, la cerere, documentația relevantă pe care o deține cu privire la activitatea de asigurare desfășurată de prestatorul/prestatorii independent/independenți de servicii de asigurare, de auditorul/auditorii din țara terță, de auditorul/auditorii statutar(i), de entitatea/entitățile de audit din țara terță sau de firma/firmele de audit respective în scopul derulării misiunii de asigurare a raportării consolidate privind asigurarea, inclusiv toate documentele de lucru relevante pentru misiunea de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea.

Autoritatea competentă poate solicita documente suplimentare privind activitatea de asigurare desfășurată de auditorul/auditorii statutar(i) sau de firma/firmele de audit în scopul derulării misiunii de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea, de la autoritățile competente relevante, în temeiul articolului 36.

În cazul în care asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți-mamă sau a unei filiale care face parte dintr-un grup de întreprinderi este efectuată de unul sau mai mulți auditori sau de una sau mai multe entități de audit dintr-o țară terță, autoritatea competentă poate cere documente suplimentare privind activitatea de asigurare a auditorului/auditorilor din țara terță sau a entității/entităților de audit din țara terță, de la autoritățile competente relevante din țările terțe, pe baza acordului de colaborare.

Prin derogare de la al treilea paragraf, în cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare, un auditor sau mai mulți auditori sau o entitate sau mai multe entități de audit dintr-o țară terță cu care nu a fost încheiat un acord de colaborare a(u) efectuat asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți-mamă sau a unei filiale a unui grup de întreprinderi, auditorul grupului este de asemenea responsabil, la cerere, de transmiterea corespunzătoare a documentației suplimentare aferente activității de asigurare desfășurate de prestatorul/prestatorii independent/independenți de servicii de asigurare ori auditorul/auditorii sau entitatea/entitățile de audit din țara terță, inclusiv a documentelor de lucru relevante pentru misiunea de asigurare a raportării consolidate privind durabilitatea. Pentru a asigura această transmitere, auditorul grupului păstrează o copie a documentației sau convine cu prestatorul/prestatorii independent/independenți de servicii de asigurare, cu auditorul/auditorii din țara terță sau cu entitatea/entitățile de audit din țara terță să i se permită accesul nerestricționat la această documentație, la cerere, sau aplică alte măsuri adecvate. În cazul în care, din motive juridice sau de altă natură, documentele de lucru privind asigurarea nu pot fi transferate dintr-o țară terță auditorului grupului, auditorul grupului include în documentația păstrată dovada că a urmat procedurile corespunzătoare pentru a obține accesul la documentele auditului, iar, dacă restricțiile nu au fost impuse de legislația țării terțe în cauză, include dovezi care arată existența unui astfel de impediment.”

14. La articolul 28, alineatul (2) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) include un aviz și o declarație, ambele bazate pe activitatea desfășurată în cursul auditului, menționate la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b) din Directiva 2013/34/UE;”.

14a. Se adaugă articolul 28a:

„Articolul 28a

Raport de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea

- (1) Auditorul/auditorii statutar(i) sau firma/firmele de audit prezintă rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea într-un raport de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea. Raportul se întocmește în conformitate cu cerințele standardelor de asigurare adoptate de Comisie sau de statele membre până la adoptarea de către Comisie a standardelor de asigurare menționate la articolul 26a.
- (2) Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se întocmește în scris și:
 - (a) identifică entitatea a cărei raportare anuală sau consolidată privind durabilitatea face obiectul misiunii de asigurare;
 - (b) specifică raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea, precum și data și perioada la care se referă și identifică cadrul de raportare privind durabilitatea aplicat la întocmirea sa;
 - (c) include o descriere a domeniului de aplicare al asigurării raportării privind durabilitatea care identifică, cel puțin, standardele de asigurare în conformitate cu care a fost efectuată asigurarea raportării privind durabilitatea;

- (d) include avizul bazat pe activitatea desfășurată în cursul asigurării raportării privind durabilitatea menționat la articolul 34a alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din Directiva 2013/34/UE.
- (3) În cazul în care asigurarea în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea a fost efectuată de mai mulți auditori statutar(i) sau firma/firmele de audit convin asupra rezultatelor misiunii de asigurare cu privire la raportarea privind durabilitatea și prezintă un raport și un aviz comune. În caz de dezacord, fiecare auditor statutar sau firmă de audit își prezintă avizul într-un paragraf separat al raportului de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea și precizează motivul dezacordului.
- (4) Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se semnează și se datează de către auditorul statutar. În cazul în care asigurarea raportării privind durabilitatea este efectuată de o firmă de audit, raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea este semnat cel puțin de auditorul/auditorii statutar(i) care a(u) efectuat asigurarea raportării privind durabilitatea în numele firmei de audit. În cazul în care mai mulți auditori statutar(i) sau mai multe firme de audit au fost implicați (implicate) simultan, raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se semnează de către toți auditorii statutar(i) sau cel puțin de către auditorii statutar(i) care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea în numele fiecărei firme de audit. În împrejurări excepționale, statele membre pot prevedea că nu este necesar ca această semnătură (aceste semnături) să fie divulgată (divulgate) publicului, în cazul în care o asemenea divulgare ar putea duce la o amenințare iminentă și semnificativă la adresa securității personale a oricărui individ.

În orice caz, numele persoanei (persoanelor) implicate este (sunt) adus(e) la cunoștința autorităților competente relevante.

- (5) Statele membre pot solicita ca, în cazul în care același auditor statutar efectuează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și asigurarea raportării privind durabilitatea, raportul de asigurare să poată fi inclus într-o secțiune separată a raportului de audit.
- (6) Raportul auditorului statutar sau al firmei de audit referitor la raportarea consolidată privind durabilitatea respectă cerințele prevăzute la alineatele (1)-(5).”

15. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) persoanele care efectuează verificările pentru asigurarea calității au formarea profesională corespunzătoare și experiență relevantă în auditul statutar și raportarea financiară, precum și, după caz, în asigurarea raportării privind durabilitatea și raportarea privind durabilitatea, sau în alte servicii legate de durabilitate, combinate cu formare specifică în ceea ce privește verificările pentru controlul calității;”;

- (aa) la alineatul (1), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) aria de aplicabilitate a verificării pentru asigurarea calității, susținută de testarea adecvată a dosarelor de audit selectate și, dacă este cazul, a dosarelor de asigurare, include o evaluare a conformității cu standardele de audit aplicabile și, după caz, cu standardele de asigurare și cu cerințele de independență, a cantității și calității resurselor cheltuite, a onorariilor pentru audit și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și a sistemului intern de control al calității al firmei de audit;”;

(b) la alineatul (1), litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) verificările pentru asigurarea calității au loc pe baza unei analize a riscului și, în cazul auditorilor statutari și al firmelor de audit care efectuează audituri statutare, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a), și, după caz, care efectuează misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, cel puțin o dată la șase ani;”;

(c) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) verificatorii au o educație profesională corespunzătoare și experiență în derularea de audituri statutare și în raportarea financiară, precum și, dacă este cazul, în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea și dispun de pregătire specializată în ceea ce privește verificările pentru asigurarea calității;”;

(d) se introduce alineatul (2a) cu următorul text:

„(2a) Statele membre pot scuti, până la 31 decembrie 2025, persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității legate de asigurarea raportării privind durabilitatea de obligația de a avea experiență relevantă în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate.”

(15a) La articolul 30, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că există sisteme eficiente de investigații și sancțiuni pentru a detecta, corecta și preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar și a asigurării raportării privind durabilitatea.

- (2) Fără a aduce atingere regimurilor de răspundere civilă ale statelor membre, acestea prevăd sancțiuni eficace, proporționale și cu efect de descurajare în ceea ce privește auditorii statutare și firmele de audit, în cazul în care auditurile statutare și misiunile de asigurare a raportării privind durabilitatea nu sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive și, după caz, a Regulamentului (UE) nr. 537/2014.

Statele membre pot decide să nu stabilească norme privind sancțiunile administrative pentru încălcări care fac deja obiectul dreptului penal intern. În acest caz, ele îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante.”

15aa. La articolul 30a alineatul (1), se introduce litera (cc) cu următorul text:

„(cc) o interdicție temporară, cu o durată de până la trei ani, care îi interzice auditorului statutar, firmei de audit sau partenerului-cheie în materie de durabilitate să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea și/sau să semneze rapoarte de asigurare;”.

15b. La articolul 30a alineatul (1), se introduce litera (dd) cu următorul text:

„(dd) o declarație conform căreia raportul de asigurare nu îndeplinește cerințele articolului 28a din prezenta directivă;”.

16a. Articolul 32 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea competentă este condusă de nepracticieni care au cunoștințe în domeniile relevante pentru auditul statutar și, după caz, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Aceștia sunt selectați în urma unei proceduri de numire independente și transparente.”;

(b) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) adoptării de standarde privind etica profesională, controlul intern de calitate în cazul firmelor de audit, al activității de audit și al asigurării raportării privind durabilitatea, cu excepția cazului în care standardele respective sunt adoptate sau aprobate de alte autorități din statul membru;”.

17. Se introduce articolul 36a cu următorul text:

„Articolul 36a

Acorduri de reglementare între statele membre în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 34 și 36 în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării privind durabilitatea.”

17a. La articolul 37 alineatul (1), se introduce al doilea paragraf cu următorul text:

„Dispozițiile primului paragraf se aplică numirii auditorului statutar sau a firmei de audit în scopul asigurării raportării privind durabilitatea.”

17b. La articolul 37 alineatul (2), se introduce al doilea paragraf cu următorul text:

„Dispozițiile primului paragraf se aplică numirii auditorului statutar sau a firmei de audit în scopul asigurării raportării privind durabilitatea.”

18a. La articolul 37, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Se interzice orice clauză contractuală care limitează posibilitatea de alegere de către adunarea generală a acționarilor sau a membrilor entității auditate în temeiul alineatului (1) la anumite categorii sau liste de auditori statutari sau firme de audit în ceea ce privește numirea unui auditor statutar sau a unei firme de audit anume care să efectueze auditul statutar și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a entității respective. Orice astfel de clauze existente sunt nule și neavenite.”

18b. La articolul 38, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că auditorii statutari sau firmele de audit pot fi demisi/demise numai în cazul în care există motive temeinice. Divergențele de opinii cu privire la tratamentele contabile, la procedurile de audit sau, după caz, la procedurile de raportare sau de asigurare privind durabilitatea nu constituie motive temeinice pentru demitere.”

18c. La articolul 38 alineatul (2), se introduce al doilea paragraf cu următorul text:

„Obligația de informare menționată la primul paragraf se aplică și misiunii de asigurare a raportării privind durabilitatea.”

19. Articolul 39 se modifică după cum urmează:

(a) Se adaugă alineatul (4a) cu următorul text:

„(4a) Statele membre pot permite ca sarcinile atribuite comitetului de audit în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea să fie îndeplinite de organul administrativ sau de supraveghere în ansamblu ori de un organ special instituit de organul administrativ sau de supraveghere.”;

(b) la alineatul (6), literele (a)-(e) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(a) informează organismul administrativ sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele auditului statutar și, după caz, cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și explică în ce mod au contribuit auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea la integritatea raportării financiare și, respectiv, a raportării privind durabilitatea și care a fost rolul comitetului de audit în acest proces;
- (b) monitorizează procesul de raportare financiară și, după caz, de raportare privind durabilitatea, inclusiv procesul de raportare digitală menționat la articolul 29d din Directiva 2013/34/UE și procesul desfășurat de întreprindere pentru a identifica informațiile raportate în conformitate cu standardele adoptate în temeiul articolului 29b din Directiva 2013/34/UE și transmite recomandări sau propuneri pentru a asigura integritatea entității auditate;
- (c) monitorizează eficacitatea sistemelor utilizate de întreprindere pentru controlul intern de calitate și gestionarea riscului și, după caz, eficacitatea auditului intern, în ceea ce privește raportarea financiară și, după caz, raportarea privind durabilitatea ale entității auditate, inclusiv raportarea sa digitală, astfel cum se menționează la articolul 29b din Directiva 2013/34/UE, fără a încălca independența entității auditate;
- (d) monitorizează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate și, după caz, asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea, în special performanța acestuia, ținând cont de constatările și concluziile autorității competente, în conformitate cu articolul 26 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014;

- (e) evaluează și monitorizează independența auditorilor statutari sau a firmelor de audit în conformitate cu articolele 22, 22a, 22b, 24a, 24b, 25c și 25d din prezenta directivă și cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 și, în special, oportunitatea prestării unor servicii care nu sunt de audit către entitatea auditată în conformitate cu articolul 5 din respectivul regulament.”

20. Articolul 45 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente ale unui stat membru, în conformitate cu articolele 15, 16 și 17, înregistrează fiecare auditor și entitate de audit dintr-o țară terță atunci când auditorul sau entitatea de audit respectivă transmite un raport de audit privind situațiile financiare anuale sau consolidate sau, dacă este cazul, un raport de asigurare referitor la raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea ale unei întreprinderi înregistrate în afara Uniunii ale cărei valori mobiliare transferabile sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată a statului membru respectiv în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE, cu excepția cazului în care întreprinderea în cauză emite exclusiv titluri de creanță în curs, pentru care se aplică una dintre următoarele condiții:

- (a) respectivele valori mobiliare au fost admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁶⁴ înainte de 31 decembrie 2010, iar valoarea lor nominală unitară este, la data emiterii, de minimum 50 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, la data emiterii este echivalentă cu minimum 50 000 EUR;
- (b) respectivele valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/109/CE începând cu 31 decembrie 2010, iar valoarea lor nominală unitară este, la data emiterii, de minimum 100 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, la data emiterii este echivalentă cu minimum 100 000 EUR.”;

(aa) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 46, rapoartele de audit privind conturile anuale sau conturile consolidate sau, după caz, rapoartele de asigurare privind raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea menționate la alineatul (1) de la prezentul articol emise de auditori sau entități de audit din țări terțe care nu sunt înregistrate în statul membru nu produc efecte juridice în statul membru respectiv.”

⁶⁴ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un stat membru poate înregistra o entitate de audit dintr-o țară terță în scopul auditului situațiilor financiare numai dacă:

- (a) majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit din țara terță îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10, cu excepția articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (3) și a articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf;
- (b) auditorul din țara terță care efectuează auditul în numele entității de audit din țara terță îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10, cu excepția articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (3) și a articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf;
- (c) auditurile situațiilor financiare anuale sau consolidate menționate la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu standardele internaționale de audit, astfel cum se prevede la articolul 26, precum și cu cerințele menționate la articolele 22, 22b și 25 sau cu standarde și cerințe echivalente;
- (d) publică pe site-ul web propriu un raport anual de transparență care cuprinde informațiile menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 sau respectă cerințe echivalente privind furnizarea de informații.

Un stat membru poate înregistra o entitate de audit dintr-o țară terță în scopul asigurării raportării privind durabilitatea numai dacă:

- (a) majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit dintr-o țară țară îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10;
 - (b) auditorul din țara țară care efectuează auditul în numele entității de audit din țara țară îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10;
 - (c) asigurarea raportării anuale sau consolidate privind durabilitatea menționate la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu standardele de asigurare, astfel cum se prevede la articolul 26a, precum și cu cerințele stabilite la articolele 22, 22b, 25 și 25b sau cu standarde și cerințe echivalente;
 - (d) publică pe site-ul web propriu un raport anual de transparență care cuprinde informațiile menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 sau respectă cerințe echivalente privind furnizarea de informații.”;
- (c) alineatul (5a) se înlocuiește cu următorul text:
- „(5a) Un stat membru poate înregistra un auditor dintr-o țară țară în scopul auditului situațiilor financiare numai dacă acesta îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (5) primul paragraf literele (b), (c) și (d) de la prezentul articol.

Un stat membru poate înregistra un auditor dintr-o țară terță în scopul asigurării pentru raportarea privind durabilitatea numai dacă acesta îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (5) al doilea paragraf literele (b), (c) și (d) de la prezentul articol.”;

(ca) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a alineatului (5) primul paragraf litera (d) și al doilea paragraf litera (d) de la prezentul articol, Comisia este împuternicită să decidă, prin acte de punere în aplicare, cu privire la stabilirea echivalenței menționate la prezentul articol. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2). Statele membre pot evalua echivalența menționată la alineatul (5) primul paragraf litera (d) și al doilea paragraf litera (d) de la prezentul articol atât timp cât Comisia nu a adoptat o decizie în acest sens.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 48a în scopul definirii criteriilor generale de echivalență care trebuie utilizate pentru a stabili dacă auditurile situațiilor financiare și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt efectuate în conformitate cu standardele internaționale de audit menționate la articolul 26 și, respectiv, cu standardele de asigurare menționate la articolul 26a, precum și cu cerințele prevăzute la articolele 22, 24 și 25. Aceste criterii aplicabile pentru toate țările terțe sunt utilizate de statele membre atunci când evaluează echivalența la nivel național.”

21. Articolul 48a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 26a alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată.”; (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Parlamentul European sau Consiliul poate revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 26 alineatul (3), la articolul 26a alineatul (2), la articolul 45 alineatul (6), la articolul 46 alineatul (2) și la articolul 47 alineatul (3). O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 26 alineatul (3), al articolului 26a alineatul (2), al articolului 45 alineatul (6), al articolului 46 alineatul (2) și al articolului 47 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de patru luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 4

Modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 537/2014

Regulamentul (UE) nr. 537/2014 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul limitelor specificate la primul paragraf, misiunile de asigurare a raportării privind durabilitatea și serviciile care nu sunt de audit, altele decât cele menționate la articolul 5 alineatul (1), prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, sunt excluse.”

2. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) al doilea paragraf, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„evidență contabilă și întocmirea registrelor contabile și a situațiilor financiare, precum și întocmirea rapoartelor privind durabilitatea;”

- (b) la alineatul (4) se introduce al doilea paragraf cu următorul text:

„Aprobarea comitetului de audit menționat la primul paragraf nu este necesară pentru efectuarea de misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea.”

Articolul 5

Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a asigura respectarea articolelor 1-3 din prezenta directivă până la [Oficiul pentru Publicații – a se preciza data = 18 luni de la intrarea în vigoare]. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre prevăd că dispozițiile articolului 1 menționat la primul paragraf se aplică:

- (a) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată:
 - (i) întreprinderilor mari, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din directiva respectivă, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, limitele criteriului numărului mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;
 - (ii) entităților de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2013/34/UE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, limitele criteriului numărului mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;
- (b) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2025 sau după această dată:
 - (i) întreprinderilor mari, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, altele decât cele menționate la litera (a) punctul (i);
 - (ii) societăților-mamă ale unui grup mare, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, altele decât cele menționate la litera (a) punctul (ii);

- (c) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2026 sau după această dată:
- (i) întreprinderilor mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/34/UE, care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;
 - (ii) instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate, cu condiția să fie întreprinderi mari menționate la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3), care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;
 - (iii) întreprinderilor de asigurare captive și întreprinderilor de reasigurare captive, cu condiția să fie întreprinderi mari menționate la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3), care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;

Statele membre prevăd că dispozițiile articolului 2 menționat la primul paragraf se aplică:

- (a) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată:
- (i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mari, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, limitele criteriului numărului mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;
 - (ii) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, limitele criteriului numărului mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;

- (b) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2025 sau după această dată:
 - (i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mari, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, alții decât cei menționați la litera (a) punctul (i);
 - (ii) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, alții decât cei menționați la litera (a) punctul (ii);
- (c) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2026 sau după această dată:
 - (i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/34/UE, și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;
 - (ii) emitenților definiți drept instituții mici și cu un grad redus de complexitate, cu condiția să fie întreprinderi mari menționate la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3), care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;
 - (iii) emitenților definiți drept întreprinderi de asigurare captive sau întreprinderi de reasigurare captive, cu condiția să fie întreprinderi mari menționate la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (2) și (3), care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă.

Statele membre prevăd ca dispozițiile articolului 3 menționate la primul paragraf să se aplice pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 6

Data aplicării articolului 4

Articolul 4 din prezenta directivă se aplică exercițiilor financiare în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) al patrulea paragraf.

Articolul 7

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 8

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre. Cu toate acestea, articolul 4 este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,

Președintele Președintele

Pentru Consiliu,